

Biri Sevr paranoyası mı demişti ?

ha 1920...

...ha 2004

TÜRKİYE TÜRKLERİNDİR...

AMASYA TAMİMİ

(22 HAZİRAN 1919)

1. Vatanın tamamiyeti, milletin istiklali tehlikededir. Hükümet merkeziyiz, itilaf devletlerinin tesir ve mürakebesi altında mahsur bulunduğundan, deruhte ettiği mesuliyetin icabatını ifa edememektedir. Bu hal, milletimizi madun tanıttırıyor. Milletin istiklalini gene milletin azmü kararı kurtaracaktır. Milletin halü vazını derpiş etmek ve sadayı hukukunu cihana işittirmek için, her türlü tesir ve murakabeden azade bir Heyet-i Milliye'nin vücudu elzemdir. Bunun için bilmuhabere her taraftan vaki olan teklif ve arzuyu milli üzerine Anadolu'nun bilvücu en emin mahalli olan Sivas'ta milli bir kongrenin serian in'ikadi takarrür etmiştir. Bunun için tekml vilayat-ı Osmaniye'nin her livasından ve fırka ihtilafı nazarı dikkate alınmaksızın muktedir ve milletin itimadına mazhar üç sırrı milli halinde tutularak dağdağaya mahal verilmemesi ve lüzum görülen mahallerde seyahatin mütenekkiren icrası lazımdır.

2. Vilayati Şarkiyemiz namına 10 Temmuz'da Erzurum'da Hukuk-u Milliye ve Reddi İlhak Cemiyetlerinden müntehap azalar zaten Erzurum'a müteveccihen kongresinin azası da tensib edeceği zamanda içtima-i umumiye dahil olmak üzere Sivas'a hareket edecektir.

3. İşbu mevadda göre murahasların Müdafaa-i Hukuk-u Milliye Cemiyetleri ve Belediye riyasetleri vesaire ile intihabı ile tahrikleri hakkındaki delaleti aliye-i vatanperverlerini ve isimleriyle zaman-ı hareketlerinin iş'arını istirham eylerim.

4. Bu telgrafın vusulünün hemen iş'ar buyrulması rica olunur.

MUSTAFA KEMAL

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
Kasım 2004

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oquz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet HACOĞLU
Atilla İDİL
MURAT TÜRKMENATA

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: Avrupa Birliği Anayasası ve SEVR imzacıları

4 BİZ NE İSTEDİĞİMİZİ BİLİYORUZ

H.Nihal ATSIZ

7 EKSİK BIRAKILMIŞ SOSYAL CUMHURİYET DÖNÜŞÜMÜ

İsa Akif YÜMNÜ

9 EGEMENLİK

Ozan RUHSATİOĞLU

11 AMPULLE MÜCADELENİN ANA EKSENİ

Oğuz KARAHAN

18 TÜRKMENLERİ PASİFLEŞTİRME ÇABASI

MURAT TÜRKMENATA

20 TÜRK DEVLETİNİ UYARIYORUZ !

Dr. ABDULLAH MANAZ

25 BİR ADIM DAHA ATARSAN...

ATILLA İDİL

28 KARA SEVDA

Nejdet SANÇAR

33 POPÜLER KÜLTÜR ve TÜRK GENÇLİĞİ

H. BOZKURT ŞAHİN

34 AZERBAYCAN DÖVLETİNİN MUSTEQİLLİYİ TEHLİKE ALTINDADIR!

Sevinç MAMMADOVA

36 KAZAKİSTAN'IN GELECEĞİ = GENÇLER

Fazılбек MUSTANOV

37 KİTAP TANITIMI

38 TÜRK YİĞİTLERİ

www.turkyigitleri.com

BİZ NE İSTEDİĞİMİZİ BİLİYORUZ

■ H.NİHAL ATSIZ

Ne istediğini bilmeyen yani programsız, plânsız olan insan gibi ne istediğini bilmeyen milletin de güçlükler, başarısızlıklar ve bozgunlarla karşılaşacağı muhakkaktır. Hele günümüzde milletlerin dörder veya beşer yıllık plânlarla kalkınma ve güçlenme savaşı yaptıkları bir sırada ne istediğini bilmenin, şuurunu kaybetmekle eşit bir felâket olduğu meydandadır.

Tabii, plân ve program derken, kalkınma derken, bunun yalnız maddî yönünü kastetmiyoruz. Ülküsüz maddecilik insanları hayvanlığa götüreceği için, kalkınmanın manevî tarafını da birlikte ele alıyoruz.

Milletimiz tarih boyunca plânlı, istekli ve ülkülü yaşamış, ülkü olarak büyük devlet, yasa düzeni ve cihan hâkimiyeti fikirlerini benimsemiştir. Yalnız Orta Asya'da yaşadığımız çağlarda Mançurya ile Hazar Denizi arasındaki bölgeyi tek yasa altında birleştirip düzen kurmak Türk'lerin değişmez amaçlarıydı. Bu sınırlarda ileri gitme ve geri kalma olsa da cihana hâkim olmak düşüncesinde hiçbir değişiklik olmazdı.

Selçuklular'la birlikte Önyasya'nın alınmasından sonra ise hedefler değişmiş, eski cihan hâkimiyeti ve büyük devlet düşüncesi Kızılelma adını almıştı. Osmanlı fütûhatının nasıl büyük bir devlet plânına dayandığı gittikçe daha çok gün ışığına çıkmaktadır.

Bundan ne kazandık diye sorulabilir. Tarihin diri ve yiğit milleti olduk. Azlık olmamıza rağmen çokluklara hükmederek büyük devlet kurduk. Büyük devletin tabii sonucu olarak büyük kültür ve medeniyetler yarattık. Yüzyıllarca, dünyanın geniş bir bölgesinde düzen kurup yasanın hâkimiyetini sağladık. Savunmaya geçtiğimiz bu geniş toprakları bir hattan bir hatta koruyarak yok olup tarihten silinmeyi önlemiş olduk. Dahası ne?

Ne kazandık diye sorunca her nesneye bir kulp takmak mümkündür. O zaman da sorulabilir: Eski Yunan medeniyeti oldu da ne oldu? Bugünkü teknik ilerlemeye Yunan felsefesinin ve sanatının ne etkisi olmuştur?

İnsanlar nasıl olsa bu seviyeye ulaşacaklardı. Fakat bu düşünce temelinden sakattır. Bir milletin bin yılda on yıl yüksek yaşaması bir kazanç ve övünçtür.

Günümüzde ise Türk milleti plânsızlığın, ülküsüzlüğün dağınıklığı içindedir. Uygulanmakta olan beş yıllık plânlar için yalnız maddî tarafına aittir. Kalkınma düşüncesi millî bir ülküyle mânâlandırılmadıkça kısır kalmaya mahkûmdur.

Beşer yıllık üç plânın da yüzde yüz başarı ile sonuçlandırıldığını kabul etsek bile; bu kalkınmış, İsveç seviyesine çıkmış memleketin, eğer bir millî ülküsü yoksa, geleceğine güvenle bakılabilir mi?

Zengin kültürlü ve sağlam yapılu olduğu halde, hayatta isteği kalmamış olduğu için intihar eden insanlar gibi, gayesiz milletlerde ölüme mahkûm değil midir?

Türk milletinin ülküden yoksun olduğu sık sık söylenmekte ve bunun açlığı, millî başarısızlığa uğradığımız zamanlarda daha çok duyulmaktadır. Kıbrıs konusunda, Birleşmiş Milletlerdeki son başarısızlık sırasında Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'in gazetelere geçen bir sözü çok ilgi çekicidir.

O zaman Gürsel: "Yunanlılar Kıbrıs'ı, Bulgarlar Trakya'yı, Ruslar Kars'ı istiyorlar. Biz ne istediğimizi bilmiyoruz" demişti.

Buradaki "biz" zamiri şüphesiz Türkiye'nin resmî çevreleri, resmî sorumluları anlamında kullanılmıştır ve bu sorumlular cidden ne istediklerini bilmemektedir. Çünkü millî program yoktur. Siyaset bilgisi onlara göre "idare-i maslahat" tır. En büyük zekâ, köylü kurnazlığı ile karşındakini kısa bir süre için aldatabilmektir. Bir tehlikeyi iki yıl üç yıl geriye atmak bir zaferdir.

Oysa ki Türkiye'de ne istediğini bilen bir zümre vardır. Bu zümre Türkçülerdir ve bütün Türklerin tek devlet halinde birleşmesini istedikleri için, yerine ve zamanına göre maceracılık, emperyalistlik, faşistlik ve kafatasçılıkla suçlanmaktadır.

Küçük ve zayıf Yunanistan kurulduğu günden beri

Megalo İdea yani Bizans İmparatorluğunun diriltilmesi düşüncesinin ardında koşarken, dağınık ve geri Arap İran Körfezinden Atlas Denizine kadar Arap Birliği isteğinin arkasında iken, Afrika'nın yeni çelimsiz devletleri kendilerine göre birer dış hedef gözetirken, geçmişin nice büyüklerinin mirasçısı olan Türk milleti millî bir ülkü gütmekten alıkonuyor ve bunu dış düşmanlar değil, Türk aydını olarak bilinen bir güruh yapıyor.

Bu uyuşuk güruh siyasî bir paratoner olan “yurtta barış, cihanda barış” formülünü bir hayat prensibi diye benimsemek istiyor.

Peki ama senin dışarıda gözün yok diye başkalarının sende gözü olmayacak mı sanıyorsun budala? İşte örnekleri ortada: Sen uyuşuk uyuşuk oturduğun için, milletine dış hedef göstermediğin için başkaları seni dış hedef gösteriyor ve Kıbrıs'tan sonra sıranın İmroz'a, İstanbul'a ve Ege'ye geleceğini açıkça söylemekten çekinmiyor.

Türkçüler, millî ülkünün temsilcisi olan kimselerdir. Bu türlü temsilcilikler demokratik seçimle değil, düşüncüyü ileri sürmekle, onu savunmakla, uğrunda fedakârlığa, hatta belâya katlanmakla elde edilir. Bu temsilcilerin vergi kaçırın tüccarla, yalan söyleyen politikacı ile, satılık kalem sahipleriyle bir tutulmaya tahammülleri yoktur.

Türkçülere: “ Milliyetçilik sizin tekelinizde mi ” diye sık sık sorulmuştur. Elbette öyledir. Herkes milliyetçi olsaydı, Türkiye bugünkü güç şartlar içinde bocalamazdı. Parti kavgaları, sınıf düşmanlıkları, kazanç ve kâr davaları tabiidir ki milliyetçilik olamaz. Bunlar bir milleti ancak batmaya götürür. Hele kelime kavramlarının alabildiğine kötüye kullanıldığı çağımızda, Türkçülük düşmanlarının “biz Türkçüler” diye yazı yazdığı, Moskova uşaklarının milliyetçilikten dem vurduğu günümüzde Türkçülük elbette küçük bir zümrenin tekelinde olacak ve Türkçülük olunca da en normal sonuç olarak ister istemez ırkçılığa gidecektir. Bu ırkçılık bir takım şarlatan maskaraların ileri sürdüğü gibi kafa ölçmek, kan tahlil etmek, yedi ata saymakla ilgili değildir. ırkçılık kan ve ırka dayanmakla beraber Türklük şuurunda olmak, yabancı bir ırkın şuuruna sahip çıkmamak davasıdır.

Türkçülerin iç davası olan ırkçılık, Türkiye'nin kaderine Türklerin hâkim olması, kilit noktalarında Türklerin bulunması ilkesidir. Birinci Cihan Savaşında Osmanlı ordusundaki Arap ırkından subayların nasıl ihanet ettiğini okumak, o savaşlarda bulunanlardan dinlemek akli başında olanlar için ebediyen unutulmayacak bir derstir. Balkan Savaşında Arnavutların, Cihan Savaşında Arapların topyekûn ihanetini gördükten sonra ve Arapların Türkiye'den bir Hatay isteği varken Türkiye'nin yerli Fellâhlarını Harp Okuluna alarak subay yetiştirmek, Mülkiyeden çıkararak vali yapmak, parti listelerinden mebus seçerek Bakanlığa getirmek doğru mudur, değil midir?

Bugün Türkiye'de bir Kürtlük ve Kürtçülük akımı varken ve bunlar sıkı yönetim mahkemelerine kadar götürülmüşken bunları mebus ve senatör yapmak, bunları memleketin kilit noktalarına getirmek doğru mudur?

Türkçüler, Osmanlı İmparatorluğunun çöküşünde Türk olmayanların ihanetlerinin en büyük rol oynadığını bilmekten doğan bir şuurla devlet makinesinin başında bunlardan kimse bulunmamasını ister. Bir insanın sadık mı, hain mi olduğunu kestirmeye tabii imkan yoktur. Fakat o insan Türk topraklarında iddiası olan bir cemaate mensupsa ihanet etmesi daima ihtimal içindedir. Bu sebeple onu kilit noktasına getirmek, gaflet, hamakat ve ihanetten başka bir şey değildir.

Türkçülerin dış prensibi bütün Türklerin birleşmesidir. Dışarıdaki Türklerin kaderiyle ilgilimizi kesmenin bize hiçbir güvenlik sağlamadığı son otuz yılın tecrübesiyle belli oldu. ırkdaşlarının yok edilmesine göz yuman bir millet zaten yok olmaya mahkumdur ve buna layıktır. Milletleri millet yapan, uğrunda ölecekleri yüksek ilkelere bağlanmış olmalarıdır. Bugünkü kuşaklar neye, hangi ülküye, nasıl bir düşünceye bağlanmıştır?

Sağdan sola her topluluk tarafından sözde benimsenen Atatürkçülük genç kuşakları heyecanlandıracak bir ülkü müdür? Atatürkçülük denen nesne bir ilâç, bir panzehirdir. Hastalanmış veya zehirlenmiş bir ülkü değildir. Ülkü bir milleti iliklerine kadar heyecanla sarsan düşünce demektir. Uğrunda kanların ve canların harcanacağı bir inançtır.

İrkçilik ve Turancılıktan katışma olan Türkçülük bu milleti heyecanla birleştirip yeniden büyük devlet durumuna getirecek ilke olduğu için yürütücü kuvvettir. Başka her düşünce, bugün piyasada olan her ilke, her inanç, her doktrin bölücü, dağıtıcı, üstelik de yabancı köklüdür.

Birleştirici, yürütücü, kalkındırıcı olan yalnız Türkçülüktür. Dışarıdan gelmemiş olan, millî ürün olan Türkçülük...

Bundan dolayıdır ki biz ne istediğimizi biliyoruz. Mütareke yıllarında kurtuluş olarak Bolşevikliği yahut Amerikan mandasını gören soysuzlaşmış aydınlar gibi, bugün de yine Moskova veya Amerika'ya yüz döndürmüş olan soysuz aydınlarla Türkiye'nin kurtuluş davası yürütülemez. Didişmelerini yalan ve iftira kampanyasıyla yapan siyasî partilerden hiçbir hayır yoktur. Oy toplamak için Kürt şeyhlerine yahut İmroz Rumlarına tâviz vermenin bir vatan ihaneti olduğunu anlamaktan âciz aşağılıkların millet kaderinde söz sahibi olması korkunç bir felâkettir.

Atatürk'ün **"Türk milleti, başına geçireceği insanların kanındaki cevher-i asliye dikkat etmelidir"** sözü açık anlamı ile **"Türk ırkından olmayanları başına geçirme"** demektir. Bu söz mücerret bir övünme veya şatafat değil, acı denemelerden doğuş bir gerçek, yabancı soyluların getirdiği felâketlerden alınmış bir derstir. Bunu Atatürkçü geçinip de Türkçülük düşmanlığı yapanları uyarmak için hatırlatıyorum. Yoksa Atatürk bunu söylememiş olsaydı biz yine ırkçı olacaktık. Aklımız büyük olanlardan ders almayı emrettiği; tarih kendi derslerinden faydalanmayanları bağışlamadığı için ve en sonra yüzyılların gerisinden gelip bize şeref veren millî şuur ve gururumuz böyle gerektirdiği için ırkçı olacaktık.

Şeref meselesine önem vermemiş toplumların sonu kölelik ve hayvanlıktır. Çünkü şeref yalnız insanlarda olan bir duygudur.

İrkçi değil misin? İrkçılığa düşman mısın? Öyleyse sen günün birinde Atenagoras'ı Türkiye Cumhurbaşkanı görmekte sakınca bulmazsın. Belki de Batı Hıristiyan dünyasının sevgisini ve yardımını kazanırız diye düşünürsün. Sen bir Yahudi sarrafın maliye bakanı olmasına ses çıkarmazsın.

Sen bir Yahudi sarrafın maliye bakanı olmasına ses çıkarmazsın. Kendi kesesini doldurmasına ve İsrail'e transferler yapmasına rağmen bütçeyi kabartacağı için sevinç bile duyarsın. Hattâ kürt devleti kurmak için bunca Türk'ün kanına giren Şeyh Said'in torunlarından birinin başbakan veya devlet bakanı olmasına da ses çıkarmazsın.

Sen yalnız Türkçülüğe karşı çıkar, Türk ırkçılığını yerer, Turancılığa düşmanlık edersin. Çünkü sen ya Türk ırkına yüzyıllarca kölelik etmiş bir milletin mensubu yahut da beyni işlemeyen, yobazlaşmış, okuduğunu sindirememiş bir budalasın.

Ötüken,
Sayı: 26
15 Şubat 1966

YOLLARIN SONU

Bugün yollanıyorken bir gurbete yeniden
Belki bir kişi bile gelmeyecektir bize.
Bir kemiğin ardında saatlerce yol giden
İtler bile gülecek kimsesizliğimize.

Gidiyorum: Gönlümde acısı yanıkların...
Ordularla yenilmez bir gayız var kanımda.
Dün benimle birlikte gelen tanıdıkların
Yalnız bir hatırası kaldı artık yanımda.

Yufka yürekliyle çetin yollar aşılmaz;
Çünkü bu yol kutludur, gider Tanrı Dağı'na.
Halbuki yoldaşını bırakıp dönenlerin
Değişilir topu da bir sokak kaltağına.

İster düşün... Kendini ister hayale kaptır...
Uzar, uzar, çünkü hiç sonu yoktur yolların.
Bakarsın aldanmışsın, gördüğün bir seraptır
Sevimli bir hayale açılırken kolların.

Ey doğunun alnımı serinleten rüzgarı!
Ey karanlıkta bana arkadaşlık eden ay!
Arzularım bir oktur, aşar ulu dağları,
Düştüğü yer uzakta dilek adlı bir saray.

O sarayda bulunca Tanrılaşan erleri
Artık gözüm arkaya bir daha dönmeyecek.
Hepsi sussa da "Kür Şad" uzatarak elini:
"Hoş geldin oğlum ATSIIZ, kutlu olsun" diyecek.

EKSİK BIRAKILMIŞ SOSYAL CUMHURİYET DÖNÜŞÜMÜ

■ İSA AKİF YÜMNÜ

Her yönüyle bir Türkiye manzarası resmedelim zihinlerimizde. Hatta küreselleşmenin yerleşik görüşüne de uyarak, gözlerimizi yumup öncelikle iktisadi tabloyu tahayyüle çalışalım. Rakamlar ancak akılcı yalanların bileşenleridir. Rakamları bir kenara koyalım.

Gelir dağılımının çoğunu azlık, azını çokluk paylaşıyor. Durum değerlendirmesinin adil bir şekilde yorumlandığı akıl yürütmesi; “Toplumsal çokluk kısmının neredeyse yatalak, azlık kısmı ise karınca gibi çalışıyor” sosyal adalet öğretileri içerisinde ilk dönüşüş şekli böyle olmalı...

Ancak ya işin gerçeği.

Gerçek şu ki Türkiye’de karınca gibi çalışan toplum karınca gibi ezilmektedir. Sosyal adaletsizliğin iktisadi tabloya bu şekilde yansıdığı toplumda haliyle şarkı söyleyen, tepinen, top oynayan, sanat için soyunan, eşcinsel olan, çok kazandığı için çok vergi ödemekliği ile övünüyor. Belki de onların verdiği vergiler yüzünden bu iktisadi durum iflah olmuyordur kim bilir... Çoğunluğa mensup ve bordroya mahkum olan kesim, brüt maaşı ile net maaşı arasındaki farka lanet okurken, azınlığın büyük çoğunluğu o farkı süper lüks eğlenme yerlerinde 2 kadeh içki parası olarak kullanıyor. Eğlenme yerleri diyorum çünkü bir kesim bu şekilde diğer bir kesimle eğleniyor. Varlık sebebi bu çarpık post-modern pop kültürü olan niteliksiz simbiyoz basın ise topluma hem bu bohem hayatını tüm çıplaklığı ile sunarak toplumu imkansızla özendiriyor hem de bu şekilde aynı çarpık kasta kendisi de duhul ediyor. Hiçbir zaman erişilemeyecek hedeflerle eğlenme...

Siyasi eğilimlerden devam edelim resmimize... Söylem niteliği oldukça düşük bir parti nitelikleri düşürülmüş bir toplum kesiti tarafından değişim gibi sihirli bir kelimeyle iktidara getiriliyor. Sonrası ise hayat-memat sürecinin haraç-mezat başlaması... Toplumun muhafazakâr kesiminin canhıraş bir eğilim ile sandığa koşarak bu partiye oy vermesini tehdit olarak yorumlayan bizler ne acı ki haklı çıktık.

Bu noktada normal şartlar altında birilerine bir fatura çıkması gerekiyor, kendi adıma konuşmak gerekirse, olabilecekleri -çok keskin olmasına da gerek olmayan- bir öngörüyle sezdiğim için üzerime düşeni yaptım diyorum. Fakat ben ve benim gibi düşünüp yazan kesim bu kulakların ağzı olamadık. Kendi ağzından çıkamı bile kulağı duymayan toplum, ağzından çıkamı kulağı duymayan bir devlet çerçevesi çizdi çoğulcu demokrasinin kişiyi yalnız birkaç saniyelik oy atma süresi için en tepeye taşıyıcı birkaç aylık propaganda süresi yalanlarına kanarak! Muhafazakâr olmak kolay bir iş değildir. Taassup ile kökleşmiş değer yargılarının özüne sahip çıkabilme arasındaki dengeyi bulmak gerekmektedir muhafazakâr olmak için. Kolay bir iş değildir, çünkü muhafazakâr söylemin karşısında jargonu ve donanımı oldukça gelişkin bir evrensel düşünce alt yapısı vardır. Türkiye’de uç bazı eğilimleri göz ardı ettiğimizde genel muhafazakâr tablo, kültürel değerlerine saygılı, çekirdek aile yapısına değer veren, dindar, az da olsa milliyetçi bir kesim. Bu bağlamda üzerinde durulması gereken esas nokta milliyetçiliktir. Tasnif edildiğinde milliyetçilik iki noktada açılım gösterir. Etnik milliyetçilik ve kültürel-kurumsal milliyetçilik. Etnik milliyetçilik aşamasını tamamlayamayan toplum kültürel-kurumsal milliyetçilik aşamasına geçemez. Kaldı ki kültürel milliyetçilik aşamasını takip eden aşama günümüz küreselciliğinin temel nüvesini oluşturan modern sonrası Anglo-Amerikan milliyetçiliğidir. Muhafazakâr kesimin en büyük eksikliği Cumhuriyet dönüşümüne ve o dönüşümün esas fikri olan Türk milliyetçiliği fikrine ve de dönüşümün kurucusu olan Gazi Mustafa Kemal Atatürk’e saygı, minnet duygularının yitirilmesidir. Atatürk’ün cemaat toplumu cemiyete dönüştürme aşamasında kullandığı farklı etnik grupların bir Türk üst kimliğinde buluşturulması projesi Göktürk Devleti’nden sonra Türk isminin salt etniklikten çıkarılıp, devletleştirilmesi vasfı açısından tartışmasız Türkçü bir projedir. Toplumun çoğunluğunu oluşturan muhafazakâr kesim, kültür değerlerinin, çekirdek aile yapısının, dini özgürlüklerin Türkçü bir proje ile uygulamaya geçirildiğini yıllardır göz ardı ve kulak arkası ederek, Türk kimliğine, Türk diline, Türk devlet geleneğine ve de bütün bu üç unsuru toplayıp üçe böldüğümüzde ortaya çıkan öze yani kişinin kendi benliğine saygısını yitirmesine bilinçsiz olarak neden olmuştur.

Öz saygısını ve ruhi zindeliğini yitiren toplumlarda ne gelecek beklentisi kalır ne de geçmiş dayanağı. Tabi ki toplumun bu istikamete oturtulmasına azmettirici olarak katkıda bulunan dış unsurlar sayılamayacak kadar çoktur. Anti-komünizm kisvesinde beslenip yeşil kuşak projesi adı altında semirtilen tarikatlar ve nihayet Amerikancı-İslam modelinin son aşamasında Amerika-Avrupa eksenine bağımlı imam başbakan içten çökertilme aşamasının son halkasıdır. Dıştan çökertilme aşamasının son halkası ise şu özgeçmiş başarılarla dolu yeni büyükelçimiz Edelman'dır. Mezopotamya ve de Konstantinopolis üzerinde oturuyor olmamız, üzerimize şimdiye dek yapılan ve bundan sonra da yapılacak olan çok sayıdaki akını meşru değil ama olağan kılar. Bu noktada olağan olmayan toplumun her ne olursa olsun, bu akınların niteliği üzerine düşünmüyor olmasıdır. Eğri oturup doğru konuşmak vaktidir. Türk 1.Ateşle İmtihan Muharebesi'ni meydana kazanmış olmasına rağmen 2.Ateşle İmtihan Muharebesi'nde düşmanı görebilip tanımlayabilememiştir bile. Bu gaflet ve körlük affedilir değildir, olağan da değildir. Tıpkı şark merkezli ve İslam özneli siyaset çizgisinden, garp merkezli ve hani neredeyse Patrikhane özneli siyaset çizgisine geçişin olağan olmaması gibi. Önceliklerini yitiren Türk halkı olağandışı değişime karşı sesini yeterince yükseltmemektedir. Sesi kısılmış mıdır? Hayır... Sesi kısılmamıştır, algı kanalları kapanmaya başlamıştır. Günde taş çatlasa 100 kelimeyle konuşanı zengin Türkçe'si nedeniyle kutlayabileceğimiz bir iletişim zemininde cümle kuruyoruz. Bir emekli paşamızın gündemde parça tesirli bomba etkisi yaratan tanımlamasını hatırlarsanız. "Mütareke Basını" demişti paşamız... Bir tanesi milliyetçilik ruh hastalığıdır diyor, bir diğeri milliyetçilerin tek bildiği tarih önünde kendini aklamaya çalışmaktır diyor, bir tanesi işi daha ileriye götürüp Kerkük'te Şii-Sünni çatışması yaşanmak üzereyken, Türkiye laik değil Sünni devlet olduğunu kendine itiraf etsin de, Şii Türkmen kimliğini değil, Sünni kürt kimliğini desteklesin diyor. Bir diğeri ise patrikhaneyi ziyaret ettim girişte sevimli kedicikler bir de içerde asmaları zorunlu olmamasına rağmen astıkları Atatürk portresi vardı diyor. Hatırlarsanız aynı kişi şehit analarına Öcalan kuklasını affedin diye de seslenmişti... Mütareke basını olmak işte budur, saldırı öncesinde saldırıya karşı en doğal refleks olan milliyetçilikle uğraşılıyor.

Milliyetçiler paranoyaklıkla yaftalanıyor. Aynı basın Atatürk'ün 1923 Hakimiyet-i Milliye gazetesinde fitne fesat yuvası olarak tanımladığı Fener merkezli ekümenik patrikhaneyi savunurken, diğer yandan da milli meselelerimiz Kıbrıs ve Kerkük konusunda teslimiyetçiliği bırakın doğrudan karşıt çıkarlara hizmet edecek fikirler üretiyor. Denktaş soğuk savaş döneminden kalma eski moda diktacılardan oluveriyor bu basına göre... Atatürk'e göre milli sınırlarımızın güney doğu tarafının başlangıcı olan Kerkük başka bir etnik gruba ait vali tarafından yönetiliyor ayrıca yukarda değindiğimiz mütareke basını sözcülerinden biri de boyunu fersah fersah aşarak Kuzey Irak'ta kürtlerin desteklenmesini salık veriyor. Bu ortama ses çıkarmamak ölümcül bir tepkisizlik hastalığına tutulmuş olmak durumu ile açıklanabilir ancak.

Birazda Türkçe'den bahsedelim. Engin Ardıç birkaç gün önce bir eğlence merkezinde "Zafer Hastası" yerine İngilizce "victory weekend" yazması ile ilgili güzel bir yazı döktürmüş. Gerektiğinde, usturuplu bir şekilde sövmüş, saymış. Bağdat Caddesi'nde gezer olmak kişiye eziyet oluyor. Tarihten anlayan bir İngiliz olsaydım, hiç düşünmeden biz Kurtuluş Savaşları'nda bu adamları aslında yenmişiz diye geçirirdim içimden. Türk dilinin dışında farklı bir dil kullanmanın farklılık ya da bir tür üstünlük olarak nitelenmesi insanımızın kendine olan yabancılaşma sürecinin birinci göstergesi. Bu eziklik ancak ve ancak kurumsallaşmış milliyetçilik anlayışı ile çözümlenir. Türk Dil Kurumları ve Türk Tarih Kurumları her ilçeye kurulmalıdır. Hüseyin Nihal Atsız bir yazısında, kültürel ve manevi açılardan çökmüş bir ülkeye yol yapmak, baraj yapmak, fabrika yapmak ölüye smokin giydirmeye benzer diyor. Bu mantıktan hareketle televizyonların en çok izlendiği zamanlarda devlet televizyonu bu dil meselesini çözerek "ısrarla" Türkçe'yi özendirici yayınlar yapmalıdır.

Kendi topraklarımızda kendi iktisadımızla kendi siyasetimizle kendi dilimizle yaşamaya başladığımız an o yitirilmiş öz saygımız yeniden doğacak ve belki o öz saygı yitirilmiş topraklarımızın bile kilitli kapısının anahtarı olacaktır. Karakteri özgürlük olanlar kalpakları temizlemeye başlasın... Ölüm dirim savaşı başlıyor. Tanrı Türk'ü Korusun!

EGEMENLİK

■ OZAN RUHSATIOĞLU

ozan@turan.tc

Bozkurt dergisine en zor yazı verdiğim ay bu aydır diyebilirim. Yazacak şey bulamamaktan değil, yazacak çok şey var yalnız çağ yazma çizme çağı mıdır o konuda artık ciddi şüphelerim var. Bu zamana kadar gerek bizim ile doğrudan temasa geçen, gerek internet aracılığı ile ulaşan bir çok genç arkadaşımıza; devletin hala bazı kurumlarının dimdik ayakta durduğunu, o nedenle bu kurumlar var olduğu sürece silaha sarılmanın bize zarar getireceğini telkin ettik.

Bu kurumların en köklüsü ve en güvenileni bizim için TSK idi. Geçmişte yapılan anketlerde de TSK Türk ulusu tarafından açık ara farkla en çok güvenilen kurum seçildi. Vaktiyle bu anketleri düzenleyen kurumlar o anketlere bir de “hiçbiri” seçeneğini koyarak tekrarlarsa sonuçların çok farklı çıkacağını görecektir.. Devletin kurumlarına güvenmeyen bir milletin adaleti kendi eliyle sağlaması kaçınılmazdır. **Bu satırları yazmak biz Türkçüler için hiç de kolay değil. Ordumuzu yıpratmak üzere yürütülen psikolojik harp faaliyetlerinin bir parçası olmayı da asla düşünemeyiz. Kanımıza yazılmış Türk töresi orduya sadakatin şeref olduğunu öğretmiştir bize. Çünkü Türk Ordusu Türk varlığının ve milletimizin özgürlüğünün teminatıdır. Ancak uyarı görevimizi yapmaz isek çok geç kalınacağını düşünüyoruz.** “Esas, Türk milletinin haysiyetli bir millet olarak yaşamasıdır. Bu esas ancak tam bağımsızlıkla temin olunabilir. Ne kadar zengin ve müreffeh olursa olsun, bağımsızlıktan yoksun bir millet medenî insanlık karşısında uşak olmak mevkiinden yüksek bir muameleye layık olamaz. Yabancı bir devletin koruyuculuğu ve kollayıcılığı kabul etmek insanlık vasıflarından yoksunluğu, aciz ve beceriksizliği itiraftan başka bir şey değildir. Gerçekten bu duruma düşmemiş olanların isteyerek başlarına bir yabancı efendi getirmelerine asla ihtimal verilemez. Halbuki Türk’ün haysiyeti ve izzet-i nefsi ve kabiliyeti çok yüksek ve büyüktür. Böyle bir millet esir yaşamaktansa mahvolsun evladır! Binaenaleyh, va istiklal va ölüm!”

Üsluptan kolayca anlayacağınız gibi bu sözler cumhuriyetimizin kurucusu Gazi Mustafa Kemal’e ait. Ata’nın buradan kastettiği elbetteki iktisadi, adli, askeri ve kültürel yönden bağımsızlıktır. Bir ulus ya bağımsızdır ya da değildir, bunun arası olamaz.

Sayın genel kurmay başkanı egemenlik kavramına yeni manalar, yeni yorumlar ekleye dursun, bizim sözümüz Atatürk’ün askerinedir.

Şimdi Türkiye’nin sokulmak istediği yolda hani şu birkaç gün önce Tayyip ve Abdullah’ın imzaladığı AB anayasasının ulusal hukuk ve anayasaların üzerinde olduğunu hatırlayarak bir düşünün bakalım...

Hala bağımsız mıyız?

Eğer ki bağımsızlığımız tehlikede ise neden duruyorsunuz?

Türk devletinin bağımsızlığı tehlikeye girdiğinde ne yapmanız gerektiği iç hizmet kanununda açıkça belirtilmemiş midir ?

“Bugün dünyada üzerinde görüş birliği bulunan tek bir azınlık tanımı yok. Her ülkenin kendine göre bir tanımı var. Bu konuyu araştırdık. Bu şekilde bir tanım bulamadık. Her ülkenin sosyolojik bünyesi, jeopolitik konumu, refah düzeyi farklıdır. Adam başına milli geliri 30 bin doların üzerinde olan bir ülkede kendini öyle hissedersen öyle yap dersin. Türk kimliğinin üst kimlik olmasından korkulacak, çekinecek bir şey yok. Toplumlari bir arada tutmak için herkes bir üst kimlik yaratmak zorundadır. Türkiyelilik kavramı içinde de zaten Türk var. Ama Türklüğü Türkiyelilik diye değiştirmeye kalkışmak ihtilaflı bir durum, çok daha zor sorunlar yaratır”

Yukarıdaki sözler sahibi sanki TSK’nın başındaki paşaya değil de ekonomi kanalında yorum yapan liberal bir iktisatçıya ait. İster istemez aklımıza aşağıdaki sorular geliyor. **Paşa neden bu ülkenin %86sı Türk’tür, ve Türkler bu ülkenin asıl sahibidir demeye çekiniyor ?**

Yoksa Paşa Türklükten rahatsız mı ?

Türkiyelilik derken, bu kavramı ortaya atanların ne kastettiğini bilmiyor mu ?

Bunu bilemiyorsa Türk ordusunda nasıl kurmay olmuş?

Yok eğer biliyorsa “Türkiyelilik kavramı içinde de zaten Türk var” diyerek bu söylemi neden meşrulaştırıyor ?

Paşamız ince siyaset yapıyorsa bilsin ki Türk milleti askerinden siyaset değil kahramanlık, yiğitlik bekler. Kendisinin görevi de siyaset yapmak değildir.

Egemenlik anlayışı yüzyıllardır aynı ve kıyamete kadar değişmeyecek, sadece egemenler yeni sömürgeleştirdikleri köleleri için yeni yalanlar yapmacık dünyalar oluşturuyorlar o kadar.

Yazımızı Nutuktan bir bölüm ile bitirelim ...

“ Tarihte, bütün bir ülkeyi çok üstün düşman kuvvetleri karşısında, son avuç toprağına değin karış karış, yiğitçesine ve namuslucasına savunmuş ve yine varlığını koruyabilmiş ordular görülmüştür. Türk ordusu o nitelikte bir ordudur. Yeter ki ona komuta edenlerde, komuta edebilmek niteliği bulunsun!

Baylar, komutanlar, askerlik görev ve gereklerini düşünürken ve uygularken, kafalarını siyasa düşüncelerinin etkisi altında bulundurmaktan sakınmalıdırlar. Siyasal durumun gereklerini düşünen başka görevliler bulunduğunu unutmamalıdırlar.

Komutanların, buyruklarına verilen ulus çocuklarını, yurt araçlarını düşmana, ölüme sürerken düşünecekleri tek nokta; ulusun kendilerinden beklediği yurt görevini ateşle, süngü ile ve ölümlle yapmak ve sonuçlandırmaktır. Askerlik görevi ancak bu anlayış ve inançla yapılabilir. Lafla, siyasa, düşmanın aldatıcı sözlerine kulak vermekle askerlik görevi yapılamaz. Komutanlık görev ve sorumluluğunu yüklenicek ölçüde omuzlarında ve özellikle kafasında güç bulunmayanların acıklı sonuçlarla karşılaşmalarından kaçınılamaz.”

AB SEFERİ

Sevdamızdı Tanzimat’tan bu yana,
Avrupalı olacağız az sonra.
Yüze yüze kuyruğuna getirdik,
Avrupalı olacağız az sonra.

AB ye has demokrasi, adalet,
Biz barbarız bize mahsus cehalet(?)
İnsanlığa ramak kaldı ha gayret!
Avrupalı olacağız az sonra.

Mehmet Ali Osman Hasan Hüseyin,
Yorgo Piyer Hans olmayı deneyin,
Hristiyan Kulübüdür demeyin,
Avrupalı olacağız az sonra.

Ne kazandık Niğbolu’dan Mohaç’tan,
Doyurdu mu karnımızı şeref şan?
Uzlaşacak hilal salıp ezan çan,
Avrupalı olacağız az sonra.

Duaları bizimledir inanın,
Şehidine ağıt yakan ananın.
Kavgasıydı Öcalan’ın Zana’nın,
Avrupalı olacağız az sonra.

Terör bitti barış için yok mani,
Artık masum eve dönen her canı,
Kefilimiz Talabani-Barzani,
Avrupalı olacağız az sonra.

Mertebemiz Sam Amcanın neferi,
Başımızda Don Kişot’un miğferi,
Düğünlerde Berluskoni şeker,
Avrupalı olacağız az sonra.

Güle güle kebab pastırma döner,
Çiğ köfte lahmacun işkembe ciğer,
Azığımız bira pizza hamburger,
Avrupalı olacağız az sonra.

Benliğini yitir aslını unut,
AB kültürünün kuyruğunu tut,
Brüksel reçete Bremen umut,
Avrupalı olacağız az sonra.

Ferhoygen’dan vize, Karen’dan ruhsat,
Budur kahramanlık budur fütuhât,
Coğrafyaya rağmen tarihe inat,
Avrupalı olacağız az sonra.

Genç Bir Bozkurt

AMPULLE MÜCADELENİN ANA EKSENİ

■ OĞUZ KARAHAN

oguz@turanc.tc

3 Kasım 2002 seçimlerinin üzerinden tam 2 yıl geçti. İnsanoğlu, uyuduğu zaman tatlı rüyalar görebildiği gibi pek çok zaman kabusla da karşılaşabilir. Türk milleti tam iki yıldır uyuyor, Türk milleti tam iki yıldır kabus görüyor. Sıradan bir insanın ortalama uyku süresi 8 saattir. Kişi uyku sırasında birkaç farklı rüya görebilir. Rüyanın görüldüğü ve toplam süresi birkaç saniyeyi geçmeyen o süreye tıpta “rem” adı veriliyor. Türk milleti iki yıldır uyuyor, kişiöğlü uykusunda birkaç farklı rüya görebilirken Türkler aynı rüyayla, hatta en kötü kabusuyla karşı karşıya ve rem süresi 2 yıla ulaştı. Mesleğinin doktorluk olması gerekmiyor, uyuyan ve üstelik kabus gören Türk’ün iki yıldır uyanmamasında bir terslik bulunduğunu anlıyor olmalısınız. Türk bitkisel hayata mı girdi, iki yıldır uyuyor? Bitkisel hayata girenler bile iki yıl boyunca aynı rüyayı görmezler. Bu işte bir terslik var ama ne? Hiç bitmeyecek bir rüya görseydiniz ve bir türlü uyanamasaydınız, gördüğünüz şeyin gerçek mi yoksa rüya mı olduğunu nasıl anlardınız? Ey Allah’ım sen aklıma mukayyet ol, what is the matrix?

Türk milleti uyuyor. Mevkisi, makamı, rütbesi, sosyal statüsü, yaşı başı fark etmiyor, bir kaç istisna hariç tutulursa, Türk milleti uyuyor. Uyuyan Türk’ü uyandırmanın şimdiye kadar bir kaç farklı yöntemi ortaya çıktıysa da henüz müspet bir netice alınabilmiş değil.

Amerikan domuzcukları, özel kuvvetler komutanlığımız bünyesinde görev alan ve halk içinde muteber ismiyle bordo bereli olarak adlandırılan seçme askerlerimizden bir bölüğün başına çuval, eline plastik kelepçe taktı fakat Türk milleti uyanmadı. Kelepçe metal olsaydı, bileklerden hissedilecek olan demirin soğukluğu belki Türk’ün kendine gelmesini sağlayacaktı, fakat elin Amerikalısı akıllı tabii, uyuyan Türk’ü niye uyandırır ki? Plastik kelepçe ne kadar suni olsa da adamın elini - kolunu bağlıyor işte. Uyku halindeyken eli-kolu bağlanan Türk rahatsız olup kıpırdanmaya başladı, fakat uyanması için gereken sert ve mert erkek sesi duyamadığı için göz kapaklarını aralayamadı.

Hariciye Nazırı o saatlerde mantı hüpürdetmekle meşgul olduğundan konuyla ilgili bilgileri gazete ve televizyonlardan öğreniyordu. Kurmaylar başı; masaya yumruğunu vurup “vermezlerse almasını biliriz” diyerek çizmelerini ayağına geçirseydi Türk milleti uyanacaktı ama, heyhat ninniler o kadar tatlıydı ki... Hükümet başı, ninnilerin belirli kaidelere göre okunmasına karşı çıkıyordu ve bu konuda çok titiz davrandı, “ne notası kardeşim, müzik notası mı?” sözleri ile teslimiyet literatürüne yeni bir deyim kazandırdı.

Kabus gören Türk’ü uyandırmak için bir başka teşebbüs Bozkurt Denktaş’tan geldi. Gece uyumadan, gündüz oturmadan Türklük adına savaşı, yeri geldiğinde tek başına yedi düvele, - yedi düvelle kalsa gene iyi, ekstradan Talat ve Kirli Recep’e- karşı mücadele eden Denktaş; gönlünün karası yüzüne vurmuş Annan isimli şahsın, Kıbrıs’ı Türksüzleştirme planını ortaya attığı andan itibaren hem Türkiye’de hem Kıbrıs’ta uyuyan Türk’ü uyandırmak için ne yapılması lazım geliyorsa hepsini yaptı. Televizyonlara çıktı, belki 10 ilde konferans verdi, yetmedi geldi bir de mecliste konuştu, planın Türklüğün ölüm fermanı olduğunu ve bu fermana imza atmayacağını 70 milyonluk ülkenin cümle uyurlarına anlatmaya çalıştı ama nafi.

Uyuyan Türkler, gene bildiklerini okudular. Hükümet başı, Denktaş’ın doğru sözünü dinleyip doğru iş yapan Türklere “marjinal” dedi. Söylemeye gerek yok sanıyorum; marjinal kelimesinin manası, çoğunluktan farklı düşünen “**uyanık**” insan topluluğu demektir.

Tarih 9 Mayıs 2004, Türk tarihinin gayri-Türkler eliyle yazılışı sürerken, Leyla Zana ve saz arkadaşları tutuklu bulundukları Ulucanlar Cezaevinden, üstelik yargıya açıkça müdahale edilerek, Yargıtay 9. Dairesinin üstün başarısı sayesinde serbest bırakıldı. Hukukun adının kanunsuzluk olduğu ülkenin Adalet Bakanı: “ne yapalım kardeşim, AB böyle istiyor” açıklamasında bulunurken, aynı gün TRT Kürdçe yayına başlıyordu.

Leyla Zana çiçeklerle, başına gül yaprakları dökülerek mahpus damından çıkarken Türk devletinin televizyonu olmaktan çıkıp Television of Recep Tayyip halini alan TRT’de anlayamadığımız gırtlak sesleri yankılanıyordu. Türkler ne hikmetse, bu mağara adamı gürültüsüne rağmen uyumaya devam ettiler.

Avrupa Birliği komiserleri gelip-giderken, Edelman ve ihvanları memleketin her köşesinde dip sondajları ile su çıkartırken, Barthelomeos Ayasofya’ya dünyanın en büyük çan kulesini dikmeye uğraşırken, Kürd Molla Said’in müritleri tertemiz Türk çocuklarını robotlaştırırken, Şıhbızınlı sümüklü seyyar diyalogperver ve şakirtleri Cami minaresi ile Kilise çan kulesi arasına mahya gererken, Celal Maymunoğlu ile Mesut Maymungil Kerkük kalesine paçavralarını asarken, Kürd Halk Önderi (?) 5 yıldızlı Club İmralı Tatil Köyünde keyif çatarken, Kirli Recep’in canı-ciğeri olan Kürdler ne kadar pis, kirli ve para getiren iş kolu (!) varsa hepsine el atarak devlet nizamının son kırıntılarını da silip yok ederken, misyonerlik faaliyetleri alıp başını giderken ve Ankara Hükümeti bütün bu sayılanların önünü açarken Türkler uyumaya devam ediyor. Hem de ne uyku, Yemliha uykusu mübarek...

Kızmak, darılmak yok kıymetli okuyucu; hal-i pür melâlimiz işte budur. Latin Amerika’nın 3F’sinin Türkiye’deki muadili olan 3 M ile yani Magazin-Maç-Müzik ile uyutuluyorsun. Hem de mışıl mışıl...

Evet kıymetli okuyucu; Türk uruğu binlerce yıllık tarihinde pek çok iniş-çıkışlarla karşılaştı, tutsaklığı da gördü, cihan hükümdarlığını da...

Ne oldu Türk soyuna, niye gaflete düştü diye arkadaşlarımızla tartışırken tek bir yanıt bulabildik: **“Binlerce yılın yorgunluğu bir anda üzerimize çökmüş olacak ki, bitap düşüp uykuya daldık.”**

Sorunu tespit ettiğimize göre sıra çözüm üretmeye geldi demektir. Uyuyan Türk’ü uyandırmanın yollarını bulmalıyız. Yukarıdaki satırlarda da bahsedildiği üzere, tekil olayların etkisi bu kabustan kurtulmamıza yetmiyor. Bu sebeple Ampulle mücadelede daha bütüncül bir strateji izlemek zorundayız.

Onlar çıkarttıkları her kanunla, verdikleri her demeçle, soludukları her nefesle Türklüğe saldırıyor, biz arkasından **“ey ahali ampulün şu icraatı böyle kötü, bu icraatı böyle tehlikeli”** diyerek insanları uyandırmaya çalışıyoruz. Kısacası maça her defasında 1-0 geriden başlıyoruz. Bu tarz bir mücadele ile başka hükümetleri alaşağı etmek mümkündü, keza birkaç kez uygulandı. Fakat Ampul hükümetini bu şekilde indirmek mümkün olmuyor, zaten şu ana kadar da başaramadık. Bu mücadele biçimi özellikle koalisyon hükümetlerine karşı verdiği başarılı neticeler sebebiyle herkesin gözdesi durumunda olmakla birlikte, tek parti iktidarlarında bu yöntemin başarı olasılığı çeşitli destek kuvvetler olmaksızın neredeyse imkansızdır. Nedir bu destek kuvvetler?

A- Dış düşmanlar; B- Dış düşmanın iç müttefiki basın; C- Takdir-i İlahi

A - Dış düşmanlardan kasıt başta Amerika olmak üzere, Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası, Kredi derecelendirme kuruluşları, Soros ve benzeri borsa manipülasyonundan geçinen büyük tefecilerdir. İktisadi alanda dışa bağımlılıktan bir türlü kurtulamadığımız için dış düşmanlar hiçbir engelle karşılaşmadan istedikleri hükümeti çıkarıp istedikleri hükümeti indirebiliyorlar. Kirli Recep’i başımıza musallat edenler bunlar olduğuna göre, kendilerine Kirli Recep’ten daha iyi hizmet edecek birilerini görmedikleri sürece dış düşmanlar geçici müttefiklik ile Ampul’ü başımızdan defetmemize yardım etmez.

B - Dış düşmanın her daim müttefiki olan basın, hükümetlerin akıbetleri üzerinde önemli bir güce sahiptir. Yabancı merkezlerden aldıkları emirler çerçevesinde hareket ederek kitlelerin yönlendirilmesinde bir numaralı amil olmaktadır. Dış düşmanın desteğindeki hükümetleri, son kullanma tarihine kadar allayıp-pullamak, yere göğe sığdıramamak bunların eski alışkanlığıdır. Satılmış kalemler dalkavukluğun kitabını yazmaya devam ediyor. Parayla iş yapmaya alışık olduklarından ikiyüzlülük bunların kanına işlemiştir. Dün göklere çıkardıklarını yarın yerin dibine batırmakta hiçbir sakınca görmezler. Dün sövdükleri Kirli Recep’e bugün methiyeler düzmeleri bunun bariz bir örneğidir. Ampul karşıtı hareket, dalkavukluk etmeye degecek bir güç haline gelirse malum gazeteler ancak o zaman sınırlı bir destek verebilirler.

C – Onlardan gelecek yardım Allah’tan gelsin diyenlerden olduğunuzu biliyorum. Sizlerle aynı kanaattayım. Takdir-i ilahiye her zaman inanmakla birlikte, -işimiz Allah’a kaldı- durumuna da düşmememiz gerekiyor. Herkesin bir hesabı olduğu gibi Tanrı’nın da bir hesabı olduğunu biliyoruz. Eh, imanın altı şartından biri de kaza ve kadere inanmak olduğuna göre, bir kaza neticesinde ampulden kurtulmamız işten bile değil. Lakin tevekkül ile boş oturup yan gelip yatmak arasında kilometrelerce fark bulunduğunu da unutmamak lazım.

Kuvva-i Milliye yahut Milli Güçler olarak adlandırılan ampul karşıtı hareket içerisindeki samimi kişiler, menfaat değil milli çıkarlar peşinde koşan gönüllüler olduğuna göre bunlara (bizlere) dışarıdan destek gelmesi tabiat kanunları gereği imkansızdır. Desteklerimiz olmadığına göre “ey ahali ampulün şu icraatı böyle kötü, bu icraatı böyle tehlikeli” yöntemine daha fazla ümit bağlamamız; ihanet zincirinin halkalarının gün geçtikçe ellerimizi daha sıkı bağlamasına, her biri prangadan daha ağır olan "AB Müktesebatı", "Kopenhag Kriterleri", "İlerleme Raporu", "Ev Ödevlerimiz" yasalarının hareketimizi kısıtlamasına seyirci kalmamızla nitelik olarak aynıdır. O yöntem, en kötü kabusumuz olan ampulle mücadelenin ana eksenini olamaz. Menzile ulaştırmadıktan sonra neyleyim asfalt yolu... Biz artık tepe-bayır tırmanmakla yükümlüyüz.

Başta da temas edildiği gibi, ampulle mücadelede daha bütüncül bir strateji izlememiz gerekiyor. Bu husustaki naçizane fikirleri okuyucu ile paylaşarak ampulle mücadelenin ana eksenini belirlemeye çalışacağız. Bütüncül stratejinin oluşturulması için, dikkate almamız gereken belli başlı hususları iki merkezde toplayabiliriz: Ampul merkezli şartlar ile Milli güçler merkezli şartlar bir arada değerlendirilmeli ve ana eksen bu iki şartın bize vereceği yanıtlarla ortaya çıkmalıdır.

Ampul merkezli şartların başında; Ampulün oluşturmaya çalıştığı ideoloji ve dayatmalarla kurmaya çalıştığı toplum yapısı geliyor. Bunun yanı sıra Ampul hareketinin insan kaynağı, Ampul hareketinin para kaynağı ile Ampul hareketinin dahili ve harici desteklerini incelemeliyiz.

Ampul İdeolojisi: Sovyetlerin yıkılmasıyla birlikte büyük bir değişim sürecine giren dünyada, her sahadan siyasi yapılanmalar da süreç içerisinde fikirlerini yansıtır ölçüde kontrollü değişimi gerçekleştirerek yeni şartlara uygun pozisyonu almışlardır. Kontrollü değişimlerin doğası gereğince ana fikirler yerinde kalmakla birlikte fikirlerin uygulanma sahasında değişimler görülür. Ülkemizde; İslamcı N. Erbakan’ın İslamcılığı baki kalmakla birlikte, vaktiyle “haçlı kulübü” olarak nitelediği Avrupa’nın insan hakları mahkemesine başvurup Türkiye Cumhuriyeti’ni şikayet etmesi buna bir örnektir. Yine vaktiyle “IMF çağın gerçekleriyle uyumuyor” diyen B. Ecevit’in hükümetteyken IMF politikalarını takip etmesi ve dalkavuklarının teklifiyle IMF görevlisi K. Derviş’i ekonominin başına getirmesi buna bir örnektir. Uygulama sahasındaki bu örnekler sizlerinde gördüğü gibi olumsuz örneklerdir. Uygulamadaki her örneğin olumsuz olacağına dair bir kaide yoktur elbette. Değişen şartlarla birlikte her biri holdingleşen tarikatların para musluğunu elinde tutan Refah Partisi, maddi açıdan eşine az rastlanır bir güce erişti. Bu gücü elinde tutamadı, o ayrı konu... 90’lara kadar propagandasının ana eksenini anti-komünizm üzerine kuran MHP’nin Sovyetler yıkıldıktan sonra başlıca propaganda konusunu Güneydoğu’da baş gösteren terör olayları oluşturmuştur. “Komünistler Moskova’ya” sloganı rafa kaldırılırken, şuur altı telkinindeki üstün başarısına bugün de inandığım “Ya Sev Ya Terk et!” sloganı ortaya çıkmıştır. Değişim süreci içerisinde MHP kendi doktrini olan 9 Işığa aykırı yollara da sapmıştır. Mesela, 9 Işığın Toplumculuk maddesi; henüz rahmetli A. Türkeş hayattayken 1995 kongresinde yerini daha liberal (tam liberal demiyorum) ekonomik görüşlere terk etmiştir. Bu elbette ki uzun süren bir düşünce maratonunun arkasından oluşmuştur ve liderin gerek görmesi sonucunda ortaya çıkmıştır. Alparslan Türkeş’in vefatı sonrasında MHP başka değişimler de geçirmiştir fakat yazımızın konusu bu değildir. Biz Ampul’ün ideolojisine bakalım.

Sovyet sonrası dönem dünyanın genelinde bir değişime sebep olmuştur. Avrupa Ekonomik Topluluğu bugün ki Avrupa Birliği’ne dönüşmüştür, Amerika tek kutuplu dünyanın mutlak egemenliği adına kaos çağını başlatmış, her kaosta mevcut olan ve bilimdeki karşılığıyla entropiyi yani düzensizliğin düzenini kurmaya çalışmıştır (yeni dünya düzeni), Avrupa-Amerika ve Japonya’nın uluslar arası değil uluslar üstü

şirketleri artan bir tekelleşme ile başta enerji ve iletişim sahası olmak üzere pek çok alanda geri kalmış devletlerle mücadeleye girmiştir, Çin artan nüfusu ve hızla gelişen iktisadi yapılanmasıyla kaos sonrası çağın egemeni olabilmek için gece gündüz çalışmaktadır.

Ampul bu değişimlerin neresinde diye sorarsak verilecek yanıt gayet açıktır. Kendilerinin defalarca söylediklerine bakarsanız Ampul değişimin ta kendisidir. Henüz iktidara gelmeden önceki ilk sözleri “Biz Değiştik” idi. **“Milli Görüş Gömleğini çıkardık”** demişlerdi, N. Erbakan’da doğal olarak bunlara “Gömleksiz” demişti ama işin aslı bu değil. Ampulcüler Amerikan bezinden çuval giyiyor, fukaralıktan değil, bu da bir çeşit zevk meselesi... Türk milletinin gözünün içine baka-baka gerçekleştirdikleri icraatları göz önüne alırsak yaptıklarının alenen “deli cesareti” olduğunu söyleyebiliriz. Eh, deli cesareti ile hareket edene de **“deli gömleği”** yakışır. Nasipse ilk fırsatta ampulcülerini gömleksizlikten veya çuval bezinden kurtarırız.

Kirli Recep ve hempaları; Özalizmin izlerini taşıyan “Muhafazakar-Demokratlık” diye bir ideolojiyi yaymak istiyorlar, iki adı olan tüm görüşlerin başına gelen durum bunların da başına geliyor. Şu ana kadar ne muhafazakar olabildiler ne de demokrat, bu saatten sonra bir şey olacakları da yok... Kökü olmayan bitkilerin genel adı “ot” olduğu gibi her otun sonu da ayaklar altında çiğnenmektir. Türk’ün bahçesinde çıkan ampul adlı ayırık otunun da başına o gelecek. Temsili resmini görmek isteyen ANAP’a baksın...

Ampulcüler ne kadar uğraşsa da ideoloji yoksunu oldukları gerçeğini değiştiremezler. Temeli olmayan yere nasıl ki apartman dikilemezse ampul iktidarı da Türkiye’ye kazık kakamayacak ve her gecekondu gibi günü-vakti geldiğinde yıkılacaktır. Zamanında bol keseden her gecekonduya dağıttıkları uyduruk tapular ampulcülerin işine yaramaz.

İdeolojileri yok ama iki yıllık icraatlarıyla gördük ki ampul Arap-Kürd Partisidir, Aldatma ve Kandırma Partisidir, Amerikan Kuklaları Partisidir. Görevleri de Türk devletinin bütün yapısını dinamitlemektir.

Ampulün istediği toplum yapısı: Ampulün arzu ettiği toplum yapısı, son birkaç yazıdır üzerinde durduğum ve onların da vakit buldukça tekrarladıkları gibi Osmanlıcılığın yeni şekli olan Türkiyeliliktir.

Türkiye’yi; 3 M ile uyuşturulmuş, tepkisiz kara yaratıkları haline dönüşmüş insancıkların yaşadığı bir toprak parçası haline getirmek istiyorlar. **Vatan yahut yurt değil, doğru okudunuz toprak parçası...**Yabancılar toprak satışının yapıldığı, en önemli sahil şehri olan Antalya’ında “yabancılar rahatsız olur” diyerek ramazan davullarının çalınmasının yasaklandığı, pek kısa bir zaman sonra “dini telkin vasıtası” olduğu için minareler yerine ezanın cami içinde okunacağı, dükkanlarında yabancı adlı tabelaların asılı olduğu, anaokullarında dahi İngilizce eğitimin yapıldığı, namusun ve vicdanın cüzdanlara indirildiği, yerel yönetimler yasa tasarısı ile federalizmin önünün açıldığı, apartman dairelerinde misyoner tesislerinin açıldığı, Kürd aşiret reislerinin adam yerine konulup başbakanlıkta ağırlandığı, Kürd terör örgütüne hizmet etmek suçundan hüküm giymiş Zana’nın yeşil pasaportla ödüllendirildiği, milli haysiyetin AB komiserlerince çiğnendiği, şehit kanı ile sulanmamış bir tek yeri olmayan bu aziz vatan parçası, ampulce taktiklerle yurt olmaktan çıkar ve gayet sıradan bir toprak parçası haline dönüştürülür.

Uyuyan Türk ayağa kalkıp **“Yıkılsın Düzen, Yaşasın Devlet”** diye haykırmadığı müddetçe, ampul arzu ettiği toplum yapısına hayat vermiş olacaktır. Ey Türk uyan! Her nerede uyuyor ve uyutuluyorsan...

Milli güçler, dikkatli olmalı! Gazi Başbuğ Mustafa Kemal Atatürk’ün Gençliğe Hitabe’de belirttiği tüm şartlar önümüze sürülüyor. Verheugen İzmir’i teftiş için 9 Eylül’ü seçiyor, kendi öz budunumuz olan Alevileri azınlık olarak gösteren İlerleme Raporu İstanbul’un işgalden kurtulduğu gün olan 6 Ekim’de açıklanıyor, Kirli Recep ve Güllü Apo Avrupa Anayasasının altına imzayı 29 Ekim’de atıyor. İşbirlikçi basın; Bozkurt Atatürk’ün bir belge imzalarken ki resmi ile Papa Innocent’in heykeli altındaki Kirli Recep’in imza resmini yan yana koyup bir de “Laik İmza” diye manşet atıyor.

Düşman alenen bizimle dalga geçiyor. Oysa Avrupa Anayasası imza töreniyle yan yana gelmesi gereken resim Sevr imzacılarının resmidir.

Ampulün dayatmaya çalıştığı toplum yapısına karşı mücadele etmek milli güçlerin birinci vazifesidir.

Ampul iktidarında; yalnız Kürdler değil, diğer pek çok döküntü de azınlık hakları isteyerek, toprak bölünmesi olmasa bile toplum bölünmesi projesine hizmet ediyor. Sorsanız, hepsi vatansever... Türkiye’den toprak talepleri olmadığını söylüyorlar. Cumhuriyetin onlara bahsettiği yurttaş olma hakkı, seçme-seçilme hakkı, artık onlara yetmiyor. Hükümet içi ve hükümet dışı devlet yapılanmasında yer aldıkları halde, devletin güçsüzleştirilmesine hizmet ediyorlar. Bilinçsiz olduklarından mı, kesinlikle hayır. Ne yaptıklarını ayırt edebilecek kadar yaş-baş sahibiler. Ağzıları çok iyi laf yapıyor. Kavramları tersine çevirerek, adeta bulanık suda balık avlamaya çalışıyorlar. Ordu düşmanlığı yapıyorlar. Solcusu da yapıyor, sağcısı da...

Daha önce de bu sütunlarda yazdım, sağcılık da solculuk da dışarıdan gelmiştir, Türkçülük ikisine de karşıdır. Türkçülük bu milletin geleceği için, millet olarak ayakta kalması için halen en güçlü tez ise, sağcılık ve solculuk bunun antitezidir. 25 Ekim tarihli Milliyet gazetesinde, Taha Akyol isimli sağcı Çerkes aklınca Gökalp’ı överken ondan daha çok Gökalp’ı yerin dibine geçirmeye uğraşıyordu. Hangi kaynağa göre yazıyor bilemiyorum ama Gökalp’ın Diyarbakır’a Kürd Etnografya Müzesi kurmak istediği saçmalığını yazıyor, Şevket Süreyya gibi hayatı dönemlikle geçmiş birini kaynak gösterip Atatürk’ün Gökalp’tan hoşlanmadığını iddia ediyor. Gökalp’ın Türkçü değil, modernist İslamcı olduğunu söylüyor. Milli ülkülerin üçüncü merhalesi olan cihanı kaplama hususunda Türk ülküsünün son aşaması olan Turancılığın hayal olduğunu Gökalp’ın ağzıyla yazarak milli ülkeye saldırıyor. Gökalp ”Turancılık şu an için hayal safhasındadır” yazdığı sırada biz henüz milli ülkünün birinci merhalesi olan Cumhuriyeti kuruyorduk. Gökalp’ın sistemleştirdiği gibi ikinci aşama Oğuz birliği olacaktı ve üçüncü aşamada Turancılık gelecekti. Tabii Taha Akyol ne anlamak istiyorsa daha doğrusu neyi anlatmak istiyorsa onu öne çıkartıyor. Gökalp’a saldırıp, son direniş kalesi olan Türkçülüğü yıpratarak ampulün istediği toplum yapısının tesis edilmesine hizmet ediyor.

Sağcı böyle, gelelim solcuya... 29 Ekim günü Gök Türk kanalında solun en lafazan adamlarından Nihat Genç, Ne Var Ne Yok adlı programın konuğuydu. Yaklaşık bir saat süren program boyunca hiç susmadan konuşan Nihat Genç, ampulün arzu ettiği toplum yapısının propagandasını yaptı, kendiyile aynı ırktan olan Kirli Recep’in Türkiyelilik diye kodladığı mozaikçiliğin propagandasını yaptı ve daha da feci olanı bunu yaparken Mustafa Kemal’den (Atatürk diyemediğinden) referans aldığını iddia etti.

Uluslaşma Projesi adını verdiği şeyi anlatırken öyle şeyler anlattı ki, Bozkurt Atatürk’ü tanımasak bizi bile ikna edecekti. Batının her 50 yılda bir değiştirdiği paradigmaları eleştirerek başladığı konuşmasında uluslaşmanın batı tarafından icat edildiğini fakat aynı batı tarafından yerin dibine batırıldığını söyledi. Nihat Genç’in uluslaşma dediği şey şu anda pek çok kişinin aklında yer etmiş olan Arapça Millet kelimesi karşılığı olarak Moğolca’dan ikame edilen Ulus kelimesi eşitliğine tamamen aykırı, tamamıyla farklı bir kavram aslında. Atatürk’ün gayrı-Türklerle Türk oğlu Türkleri hukuk önünde eşit sayarak gayrı-Türkleri bir yurttaşlık bağı ile Türk devletine sadık bireyler haline getirme amacını, sanki Türkleri de o yurttaşlık kavramı içerisinde asimile ederek ortada bir tek Türkiye Cumhuriyeti yurttaşlarını bırakma maksadında olduğu gibi bir fikri olduğunu iddia etti. **Külliyen yalan!** Atatürk bunu istemiş olsaydı Osmanlı saltanatını kaldırmazdı. Türkçülüğü değil Osmanlıcılığı takip ederdi. Dolayısıyla da Gökalp ve Akçura’nın fikirlerini değil, Ali Kemal’in ve Süleyman Nazif’in fikirlerini örnek alırdı. Atatürk’ün bir yurttaşlık projesinin olduğu doğrudur fakat bunun Nihat Genç’in anlattıklarıyla ilgisi yoktur. Atatürk’ün projesi Osmanlı’dan bize kalan en kötü miras olan tufeylileri yola getirmektir, mozaik üretmek, aşure yapmak, Türklerle gayrı-Türkleri hemhal etmek değildir.

Nihat Genç, Atatürk’e kondurmaya çalıştığı Uluslaşma Projesini ordu-devlet geleneğinin elinden almak gerektiği gibi lafları da program boyunca yeri geldikince söyledi. 12 Eylül despotluk devrini eleştirmek adı altında ordunun bu uluslaşma projesini; Doğramacı zihniyetiyle, 10.Yıl Marşı vesaire yardımıyla baltaladığını söyledi. TSK yaşanan her şeye, yapılan her türlü hataya rağmen yine de bugün Atatürk’ün teoriden icraata geçirdiği amaçların ve cumhuriyetin en güçlü koruyucudur ve öyle de kalacaktır.

Nihat Genç diyor ki; “**Uluslaşma projesi milli düşmanlar üretmek maksadı üzerinden yürümez**”. Sen Anadolu kazanında aşure yapacaksın diye, Türk ırkı binlerce yıllık milli düşmanlarının tehditlerini görmezden mi gelsin? “**Bu coğrafya bütün kapıların, pazarların açık olduğu, halkların hızla girip çıktığı, sirküle olduğu bir yer olsun**”. Oldu, gözlerim doldu. “**Türk artık bir ırkı tarif etmiyor. Türk artık şehrin adı. Atatürk’ün yaptığı da bu. Türkiye’de Türk yok. Aleviler, Yörükler 1000-1500 yıl öncesinin toplumları. Milliyetçilik bu toprakların ruhuna terstir. Bizim yapımızda yok böyle bir şey.**” Türk bir ırkın adıdır. Senin de mensubu olduğunu söylediğin Laz topluluğu ise Gürcü ırkının bir uzantısıdır. Bu toprakların bağrına Türk adı hem de kanla yazılmıştır ama Türk sadece bu toprağın adı değildir, Atatürk’ün yaptığı da bu değildir. Yörük modernleşememişse Lazlar pek modern olmalı. Yörükün müziği müziktir, kültürü-geleneği gelişmiştir. Peki ya Laz kimdir? Laz deyip de genellediğin adamların çoğu ırken Oğuzların Çepni boyuna mensup Türk oğlu Türklerdir. Hakiki Lazlar yani Lezgiler ise Gürcü bozması, kara lahana ve hamsiden başka nesne bilmeyen, toplasan yüz bini geçmez, öğleden sonra kafası çalışmaz acaib’ül garaib şeylerdir. Milliyetçiliğe gelince, senin öncülerin zaten milliyetçiliğin bir burjuva yalanı olduğunu söylüyordu, o sebeple aklının ermeyeceği şeylere dil uzatma! “**Biz geniş bir kültürün, imparatorluğun çocuğuyuz**” Sen ne çocuğu olmak istiyorsan, onun ya da bunun çocuğu ol, imparatorluk biteli 80 yıl oldu, bizim imparatorluğumuzu bize anlatmaya kalkma. Biz yani Türk oğlu Türkler imparatorluğu mevzubahis ederek öldürmeye çalıştığınız kozmopolit, hümanist, mozaik olmayacağız. Cumhuriyet, bizi Etrak-ı bi’idraklıktan kurtardı ve bize yıldırımlar yaratan bir ırkın ahfadı olduğumuzu öğretti. Boşnak ayrıldı gitti, Sırp ayrıldı gitti, Arnavut ayrıldı gitti, Ulah ayrıldı gitti, Bulgar ayrıldı gitti, Yunan ayrıldı gitti, Arap ayrıldı gitti... Gidenler gitti, gitmeyip kalanlara da Atatürk iki tane yol gösterdi, “Ya size bahsettiklerimizle yetinip, hukuk önünde Türklerle eşit olarak yurttaşlığınızı bilirsiniz, ya da sürgün olup gidersiniz” Atatürk’ün adını ağzına alacak en son adam sensin Nihat Genç. Düne kadar, Arnavut soyundan Mustafa Suphi için ağıt yakanlar şimdi Atatürkçü olamaz.

Nihat Genç adlı Gürcü bozmasına bu kadar yer ayırmak bizi asıl konumuzdan geri koydu diye düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Taha Akyol’un, Nihat Genç’in yahut başkalarının yazdıkları veya söyledikleri ile ampulün dayattığı Türkiyelilik arasında mühim bağlantılar mevcuttur. Hepsi bir planın parçasıdır.

Nihat Genç iki ay önce 3-4 kitap birden yayınladı. Bu kitaplardan birinin adı “Amerikan Köpekleri”. Kitabın 300’lü sayfalarında “Türkçüler” adıyla bir bölüm de yer alıyor. Genç’in kitabında; MHP Nato doktrinlerine göre hareket eden bir parti olarak gösteriliyor, bunun yanıtını bizim değil partililerin vermesi icap eder. MHP içerisinde bir çok oluşumda olduğu gibi Amerika ile mide bağı olanlar vardır ve parti bunlardan temizlenmelidir. Arzu edenler, “Sivil Örümceğin Ağında” adlı kitapta ayrıntılı bilgileri bulabilir. Fakat ne hikmetse, iş Amerikan köpekliği noktasına geldiğinde Nihat Genç parti içindeki soy özürülü kesime değil de doğrudan Türkçülere küfrediyor.

Nihat Genç’e göre Türkçülük Amerikan köpekliği imiş. Mevcut şartlarda bir numaralı Amerikan Köpeği olan ampulün dayatmaya çalıştığı Türkiyeliliği bir saatlik program boyunca anlatan, üstelik ırktaşı olan Kirli Recep’i satır aralarına saklanmış bir şekilde öven Nihat Genç, Ampul adlı Amerikan Köpeğiyle müttefiklik ederek Türkçülüğe saldırıyorsa, çamur atarak iz bırakmaya çalışıyorsa, bu yaptığı –okuyuculardan özür dileyerek söylüyorum– köpekliğin daniskasıdır.

Edelman kaynaklı Yugoslavyalaştırma operasyonu ile Ampul kaynaklı Türkiyelilik, iki paralel kol halinde üstümüze doğru gelirken, safların netleşmesi, Türk olanla Türk olmayanın ayırtına tam vakıf olunması gerekiyor. Milli güçler, eğer bu ayrımı gözden kaçırırsa Ampul Hükümeti Ankara kalesini yıkar.

Biliyoruz ki; Osmanlıcılık bu topraklarda nasıl tutunamadıysa Türkiyelilik de tutunamayacaktır. Milli güçler, ülke genelinde yayın yapan televizyonlarda milli sesi duyuramıyorlarsa, yerel yayın yapanları ele almalıdırlar. Türkiyelilik propagandası yapanları çok iyi takip edip, gereken yanıt anında vermelidirler. Milli birliği artırıcı her fırsatı en iyi şekilde kullanarak birlik - bütünlük mesajı vermelidirler.

Ampulün insan kaynağı: Ampulün insan kaynağının kurutulması milli güçlerin ikinci önemli vazifesidir. Oyların ampule akışını zaten engellemeliyiz, benim burada kastettiğim sıradan ve hatta kimi zaman vasıfsız kişilerin izzet-ü ikbal için ampul kapısına gelmesi, ampul sempatizanlığından ampul çalışanlığına terfi etmeleridir. Ampulün peşinden gidenler artarken, milli olan her şey bir kenara itilip maddi çıkarlar peşine düşen şahsiyetsizler çoğalırken ampülü alaşağı etmemiz mümkün değildir. Ampulün il ve ilçe gençlik kolları, il ve ilçe kadın kolları, il-ilçe-kasaba-köy-mahalle teşkilatları her gün yeni katılımcılarla dolup taşarken ampule karşı mücadele edemeyiz. Hükümette olanlar çevrelerinde daima bir cazibe merkezi oluştururlar. Şu günlerde, 20’den fazla siyasi parti içerisinde üye sayısını en çok artıran parti şüphesiz ampuldür. Cazibe merkezi olma özelliği gelişicidir, biliyoruz, ampul gidip de başka bir parti başa geçtiğinde kadrolar da yer değiştirecektir. Hükümette olmanın bütün avantajını kullanan bir partinin cazibe merkezi oluşunu önlemek ise imkansız olmamakla birlikte güç ister. Ampülü defedebilmek için, ampulün insan kaynaklarını zaafa uğratmamız gerekiyor. Telkinle yahut karşı propagandayla bunun ancak % 5’ini başarabiliriz. Daha köklü bir çözüm yolu gereklidir. Bu yazıda benim önereceğim köklü çözüm yolunun adı **KORKU**.

İdeolojik hareketlerde korku, kiremitleri bir arada tutan harç işlevi görür. 80 öncesinde komünizm tehdidi ve kavgaların içine silahların sokulması gibi korku doğuran işler ülkücüleri sindirip parçalamak yerine bilakis onları bir araya getirmişti. Keza aynı şekilde faşizm tehdidi bahanesi ile komünist saflarının sıklaşması gibi... Ampul gibi ideolojisi olmayan, derme-çatma partilerin kadroları için ise korku tam tersi özelliğe sahiptir. İnanc yerine menfaat ön planda olduğundan, alt kademedeki ampulcüler iyice korkutulursa ve dilden dile bir korku efsanesi yayılırsa, safları dağılacak ve insan kaynağı bulmakta zorlanacaklardır. Burada Ampul için öngördüğüm korku, kesinlikle kanlı-silahlı bir korku değildir. **Sinekleri öldürmekle bataklık kurutulmaz.** Değişen onca kanuna rağmen, korkuyu ayrıntılarıyla anlatmam halen suç teşkil ediyor fakat amacımızın bataklık kurutmak olduğu anlaşılırsa gerisi gelir.

Ampulün para kaynağı: Ampulün para kaynağının mühim bir kısmını ABD destekli şirketler oluşturuyor. Onlara dokunmak ve para aktarmalarını engellemek şu anki şartlarda çok zor. Malum, devir onların devri... Ampulün diğer önemli para kaynağı ise, vaktiyle Refah Partisini de besleyen tarikat holdingleri, Seyyar Vaiz’in şakirtleri ile vaktiyle 28 Şubat günlerinde Tüsiadçılar tarafından yeşil sermaye diye karalanmaya çalışılan, çoğunluğu devletini seven ve devlete bağlılığı bulunan sıradan işadamlarıdır. Kirli Recep iktidarı ele aldığı ilk yaptığı iş, vaktiyle Erbakan’ı destekleyen bu holdinglerin ve şirketlerin üzerine gitmek oldu. Vergi ve tahsilat memurlarıyla, maliye müfettişleri ile baskı altına alınan bu grupların gözleri o derece korkutuldu ve öyle sindirildiler ki, Erbakan hareketine beş kuruş yardımda bile bulunmaya niyet edemeyecek şekilde ezildiler. İçlerinden pek çoğunun Erbakan’ı ziyaret ederek yahut haber göndererek; “Hocam bizi affet, gönlümüz seninle ama Kirli Recep bizi öyle ezdi ki, bu dakikadan sonra sana maddi destek sağlamamız imkansız” dedikleri yolunda güvenilir bilgiler aldık. Bu kişiler; Kıbrıs’ın Rumlara devredilmesine, Kerkük’ün Barzani-Talabani ikilisine bırakılmasına, apartman dairelerinde misyoner tesislerinin açılmasına, Ayasofya’nın kilise olarak ibadete açılmasına, ezan sesinin kısılmasına, pek kısa bir zaman sonra AB şartları gereğince lise kantinlerinde prezervatif satılacak olmasına ve daha pek çok saçmalığa karşıdır fakat ellerinden fazla bir şey gelmemektedir. Milli Güçler, bu durumda olan işadamları ile yakınlaşıp onlara ampulle mücadelede güven telkin etmeli, renginin ne olduğuna bakmadan, sadece milli devletin savunulması hususunda milli güçler cephesinde yer almak isteyip istemediğini anlayarak saflarına dahil etmelidirler. Ampulün bu işadamlarını sindirme teşebbüslerine karşı dik durup, “dur bakalım, sen de kim oluyorsun” diye sorabilmelidirler. Başka bir yol yoktur.

2 yıldır, en kötü kabusuyla karşı karşıya olan Türkleri uyandırmak için, her türlü hal ve şartta ampulün bir adım önünde olmalı ve onlar saldırdıktan sonra değil, onlardan önce saldırarak mücadele etmeliyiz. Ampulle mücadelenin ana eksenini bu olmalıdır. Son söz; Bir millet yükselme iradesini taşımazsa, kendine güveni olmazsa, başkalarını taklitten başka bir şey yapamazsa, geçmişle övünmezse, başkalarından üstün olmak istemezse, ülke için ölümü göze alamazsa, savaştan korkarsa, o millet içinden çürümüş demektir. Tanrı Türk’ü Korusun!

TÜRKMENLERİ PASİFLEŞTİRME ÇABASI

■ MURAT TÜRKMENATA

murat@turan.tc

Bir gün çoban gelir köye ve köylülere kurtların koyunlara saldırdığını söyler ve derhal köylüler sürünün yanına giderler fakat görünürde hiçbir şey yok, sürü sapasağlam, ertesi gün yine çoban köye gelir ve yine köylüleri telaşa sarar fakat ne hikmetse sürü sapasağlam, gün gelir geçer aynı çoban yine köye dayanır heyecanla yine o meşum haberle gelmişti ama ona inanan olmamıştı ve sürü yok olmaya terk edilmişti.

Hepimiz yalancı çoban masalını ve buna benzer masaları duymuşuzdur fakat ne hikmetse bir türlü bunlardan gerekli dersleri çıkartmamışız veya bilerek görmezden gelmişizdir. Sadece bu konuda değil, Birlik olma, düşmanı küçümsememe... gibi konuları nasıl göz önüne almamışsak bundan da gereken mesajı çıkartamayacağımız aşikar, konuya direk girmek gerekirse, son dönemde başta Kerkük olmak üzere Türkmenler hakkında YALANCI ÇOBANLIK yapan pek çok taraf görülmekte, bir başka deyişle pasifleştirme ve tepkisizliğe yol açacak çalışmalar yürütülmektedir. Ne yazık ki en başta Türkmenler olmak üzere bu taraflardan birini oluşturmaktadırlar tabi en masum çobanda Türkmenler olsa gerek, diğerleri ise o kadar masum oldukları söylenemez, biz burada sürünün kaybedilmesine neden olacak en önemli çobanları (faktörleri) belirteceğiz.

Türkmenler belki de ustalık gerektiren bu oyunda en acemi oyuncu olsa gerek. İster siyasi kadrodan yoksun olması, ister ciddi politikarlardan ve kendine özgü söylemden yoksun olması bir çok noktada hata yapmasına neden olmaktadır. İşte bu noktalardan biri de toplumsal motivasyon ve dış etkenlere karşı kontrolü sağlamak ve hazırlamaktır. Fakat bahsi geçen nedenlerden dolayı ve pratikte de Türkmenlerin bunu başarması imkansızdır, en büyük acemilik Türkmenlerin söylemlerinde yatmaktadır. her yerde **toplumsal mücadele belirtileri ve direnç noktalarında güç gösterisi yapılması gerekirken** olur olmaz yerlerde yersiz feryatlar ve korkak tavırlar önce düşmanın

salyalarını akıtmakta diğer tarafta dostun güvenini azaltmaktadır. Bir gönüldaşımızın dediği gibi **“Türkmenler bir kendilerini gösterebilirler! Bakın biz Zaho’dan akıyor muyuz akıyor muyuz?”**, abartılı ve yüzeysel bir söylem olabilir fakat toplum psikolojisini anlatmaktadır. İşte bu noktada Türkmenler çok şey kaybetmektedir. Verdikleri kutlu mücadelenin yanlış şekilde yansıtılması düşmanın işine gelmekte onu motive etmektedir, yandaşlarını da ümitsizliğe sevk etmektedir.

Kürtlere gelince; durum onların açısından değişmektedir çünkü yalancı çoban rolünü oynayan kürtler bilerek ve isteyerek bunu yapmaktadır hatta kendileri için bu, vazgeçilmez en önemli silahtır. Irak’ın kuzeyinde Türkmenler tarafından gösterilen direnç kırmak için başta Kürt MEDYA ‘sı ile kukla parti ve kuruluşlar yoluyla Türkmen toplumunu yanlış yönlendirmek ve yansıtmak amacındadır. Diğer taraftan zaten bu konuda üzerlerine düşeni diğer faktörler fazlasıyla yaptığı için üzerlerine pek fazla iş düşmemektedir.

Diğer taraftan, MEDYA etkisini de söylemeden geçemeyeceğiz. Her şeyin başlayıp bitiği yer burasıdır, ne yazık ki Türkiye ve Dünya medyasını aynı düzlemde tutmak zorundayız, özellikle küreselleşme sonucu Milli yayın organları susturulmuş ve doğal olarak küreselleşme merkezi Ankara olmadığına göre ve Dünya sistemi Milli politikalara ters düştüğünden Türkmenlerin aleyhinde yayın yaptığında gözlemek zor değildir.

Maalesef son dönemde Türkiye Cumhuriyetinin önde gelen kurumları da bu olgudan gereken nasibini almıştır çoban görevinin yansırı yok edilmeye mahkum olan sürü özeliğini taşımaktadır. Devlet erkanının yaptığı açıklamalar ciddiye alınmamakta, sınırda yapılan hareketler küçümsenmektedir, hatta karşılık görmektedir.

Özellikle Askeriyenin son çıkışı kürtler tarafından küçümsenmiş ve kürt Cahşlarını Türkiye sınırına kaydırma cesaretini göstermiş ve bununla kalmayıp stratejik noktalarda ve yollarda tüneller kazmışlardır.

Kürtlerin savaşa hazırlandıkları aşıkardır.

Konuya dönmek gerekirse psikolojik savaş yöntemlerinin en önemli yöntemlerinden biride kitleleri hazırlamak ve yönlendirmektir bu yöntem sadece savaşlarda değil normal toplumsal olaylarda da geçerlidir, örneğin toplumu deprem felaketine hazırlıklı tutmak için devamlı şekilde deprem tehlikesini ve tartışmalarını canlı tutulmaktadır, işte böyle bir organizasyon toplum psikolojisini yönlendirmeye yetmektedir.

Bu basit örnekten yola çıkarak varın siz düşünün:

Irak'ın kuzeyinde onlarca servis, organizasyon, dev uluslararası şirketlerin mücadele alanı olan Kerkük için neler yapılmaktadır?

Tabii bu mücadele alanını sadece Kerkük olarak düşünenler yanılacaktır, çapı en az 1000 km'den başlayan büyük bir daireden bahsediyoruz burada ve doğaldır ki sadece fizibilite çalışması On milyonlarca dolar olarak hesaplanan projelerin olduğu yerde, bu büyük konsorsiyumlar iki üç televizyon kanalını veya birkaç köşe yazarını satın alma maliyetinden çekinmeyecektir.

İşte Türkmenler bu büyük projeler karşısında ses çıkaramamanın ve susturulmanın acısını çekmekte ve kendi kabuğuna çekilmesi istenmektedir, bir başka deyişle Türkmenler hakkında pasifleştirme (ehillileştirme) operasyonları yapılmaktadır ve ne yazık ki bundan en çok Türkmenler ve Türk Dünyası etkilenmekte ve güçsüz, zayıf, korumasız her türlü saldırıya başı eğik bir görüntü çizilmektedir.

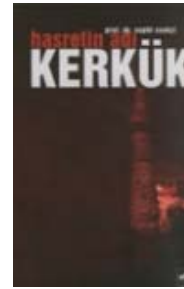
Yukarıda bahsettiğimiz eksik veya yanlış bazı tespitlerimizdir.

Türkmenler kendi tavır ve tutumlarını, doğru kanallar yolu ile ulaştırdıkları takdirde, yapılan psikolojik operasyonları da alt etmiş olacaklar.

Türkmenler, kendilerine biçilen ve hazırlanan imajı değil de, oldukları gibi (özleri gibi) görünürlerse; hiç abartmaya veya uyduruk senaryolara başvurulmadan bile, kendi moral motivasyonlarını ve bütün Türk dünyasının azim ve celadetlerini ayakta tutacaklardır.

Bugün gösterildiği gibi; Türkmenler aciz ve küçük değil de, her şeye rağmen ayakta duran, dünyanın en büyük servislerine ve kuruluşlarına meydan okuyan, her türlü imkansızlıklara rağmen sinmeyen, 78 yıllık esaret ve 30 yıllık baskıdan sonra bile her türlü şekilde meydan okuyan bir toplum olduğunu göstermelidir. Sonuç olarak her zaman üzerinde durduğumuz şu noktayı açıklamalıyız son 30 yılda Türkmen politikası gereği pasif tutum izlenmiştir buda o günün konjonktörü gereği topluluğun selameti için doğru bir yoldu özellikle Şiiler ve kürtler ile kıyaslırsak fakat ülküler değişmemek kaydıyla politikalar her zaman gözden geçirilmeli, çağa ve gidişata göre yönlendirilmeli, bu yapılamadığı takdirde uygulanan stratejiler açığa çıkmasıyla zamanla düşmanın elinde birer silaha dönüşmektedir. İşte bugün Türkmenler olarak geçmişte uyguladığı pasif mücadele yöntemleri gerek söylem gerek fiili uygulamada bölgenin ve gelişmelerin gidişatına ters düşmektedir. Tabii burada şu anlaşılmamalı "Türkmenler tam tersi bir hareket tarzına geçisin" tabi ki değil önemli olan onlarca faktörü analiz edip ona göre kısa ve orta vadeli seyir defterleri hazırlanmalı...

Ama her şeyden önce Türkmenler geminin dümenini ele geçirmelidir.

Kan keser sabahlar. Darağaçlarında sallandırılan körpe kuzular. Hürriyet yolunda, toprak uğrunda kendini meş'ale yapanlar. Feryat, feryat göklere ağan hoyratlar, yürek paralayan feryatlar. Akıl almaz işkenceler. Göz yaşlarından ıslanan sayfalar. 25 yıl doğduğu topraklara karşı hasretle kavrulan Prof. Dr. Suphi Saatçi'nin Kerkük'le kucaklaşmasının hikayesi...

HASRETİN ADI KERKÜK / Ötügen Neşriyat
Telefon Nu: 0212 2510350

TÜRK DEVLETİNİ UYARIYORUZ!

■ Dr. ABDULLAH MANAZ

1991 Körfez Savaşı'nı takiben fiilen kurulmuş bulunan Irak Kürt Federasyonu, önümüzdeki bir yıllık süreçte tamamen yasal ve meşru bir hale gelmiş olacak. Parlamentosu, bütün siyasi kurumları, askeri teşkilatı ve devlet organları teşekkül etmiş bulunan Irak Kürt Federasyonu'nun esasen bir devletten farkı olmadığını iyi bilmek gerekiyor. Türkiye, BM tarafından Güvenli Bölge ilan edilen Kürt Federasyonu'nun korunması ve yaşatılması için (bölgede etkin ve var olmak için) bugüne kadar ister istemez hem siyasi hem de askeri destek verdi. Irak'ın işgalini takiben, Güvenli Bölgedeki iki bölgesi KDP KYB bölünmüşlüğü de ortadan kaldırıldı ve tek bir Kürt parlamentosu altında birleşildi. Geçtiğimiz ay, bu iki bölge arasındaki Türk subaylarının yönetimindeki yaklaşık bin kişilik (900'ü aşkın Türkmen ve kalanı Asuri askerden oluşan) Barış Ateşkes İzleme Gücü de görevini sona erdirdi.

Erbil'deki Sözde Kürt Parlamentosu'nun 8.11.2002 tarihinde kabul ettiği Irak Kürdistan Bölgesi Anayasası, 5. Maddesi ile Kerkük'ü Kürdistan bölgesinin başkenti ilan ederken, Akra, Telafer, Musul, Hanekin, Mendeli, Vasit, Bedre gibi Türk bölgeleri de Kürdistan bölgesinin sınırları içerisine alındı. Bir bakıma Irak'taki bütün Türkmen bölgeleri Irak Kürdistan yönetiminin insafına terk edildi.

Bundan daha vahim bir sonuç ne olabilir? Meseleyi sadece Kerkük ile sınırlı saymak, diğer Türkmen bölgelerinden ve bu gelişmelerden hiç söz etmemek ve Barzani ve Talabani gibi Peşmerge aşiret liderlerini Türkiye'de ağırlamak Türkiye'nin geçmişten beri sürdürdüğü en beceriksiz dış politika örneğidir.

Türkiye Kuzey Irak'ta Savaşa Hazır Olmalı!

Türkiye'nin bölgede, tarihten gelen söz hakları, yıllık 70 milyon tonluk 2 petrol boru hattı, ekonomik çıkarları, Türk varlığı, askeri ve stratejik geleceği vardır. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, en kısa zamanda Türkiye'nin Irak'taki olmazlarını belirtmeli, Türkmen bölgelerini içine alan bir Kürt Federasyonu'nun savaş sebebi olacağını açık bir dille deklare etmelidir.

Temmuz 2004 - Ocak 2005 tarihleri arasında Türkiye'ye yönelik en önemli tehdit; Kürdistan Federasyonu'nun Geçici Anayasa ile anayasal bir statüye kavuşması ve sınırlarının kuzeyde Telafer, güneyde ise Kerkük'ü içine alacak şekilde genişletilmesidir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, aşağıda belirteceğimiz hukuki gerekçeler çerçevesinde, ABD ve Koalisyonun çıkmaza girdiği ve yakın bir zamanda iç savaşa sürüklenmesi muhtemel Irak'a müdahale etmek için hazır olmalıdır.

Irak'ta Kürt Ayrılıkçılığının Temelleri

Irak'ta Kürt ayrılıkçılığının temellerini esasen, Kral Faysal ile İngiliz Manda Yönetiminin yollarının ayrıldığı 1930'lu yıllara dayandırmak gerekir. Bu dönemde İngilizler, bir yandan Kürtleri açıkça kışkırtmaya başlamışlar ve diğer yandan da Irak'ın Birleşmiş Milletlere sunacağı bağımsızlık bildirisini şekillendirerek ilk ayrılık tohumlarını ekmişlerdi. Irak'ın Birleşmiş Milletlere sunduğu 30 Mayıs 1932 tarihli bağımsızlık bildirisinin 1. Bölümü çok önemli hususlar içeriyordu:

I. Bölüm

1. Madde

Bu bölümde ifade edilen taahhütler Irak'ın temel kanunları olarak kabul edilmiştir ve hiçbir kanun, tüzük ve resmi hareket bu maddelerle çelişemez veya bunlara karşı olamaz, hiçbir kanun, tüzük ve resmi hareket şimdi veya ileride bunların üstüne geçemez.

2. Madde

1. Doğum, milliyet, dil, ırk ve din ayrımı olmaksızın Irak'ta yaşayan bütün insanların hayat ve hürriyetlerinin korunması taahhüt edilecektir.

2. Irak'ta yaşayan bütün insanlar, kamu düzeni ve genel ahlaka aykırı düşmemeleri şartıyla, yalnız ve grup halinde, benimsedikleri herhangi bir inanç, din veya felsefeye ibadet etme hakkına sahiptir.

3. Madde

Irak'ta 6 Ağustos 1924'te yaşamlarını sürdürmekte olan Osmanlı tebaası, bu tarihte, Lozan Barış Antlaşması'nın 30. maddesi ve 9 Ekim 1924 tarihli Irak Vatandaşlık Kanunu'nun koyduğu şartlara bağlı olarak Osmanlı vatandaşlığından çıkarak Irak vatandaşlığını kazanmış addedileceklerdir.

4. Madde

1. Bütün Irak vatandaşları kanun önünde eşit olacaktır. Irk, dil ve din ayrımı olmadan aynı medeni ve siyasi haklardan faydalana-bileceklerdir.
2. Seçim sistemi Irak'taki bütün ırk, dil ve din azınlıklarının eşit olarak temsil edilebil-melerini garanti edecektir.
3. Irk, dil ve din farklılıkları hiçbir Irak vatandaşının medeni ve siyasi haklarını (kamu görevleri alma, fonksiyonlar ve ödüllendirilme, mesleki ve endüstriyel faaliyetler) engel-leyemez.
4. Herhangi bir Iraklının herhangi bir dille serbestçe özel görüşmelerde bulunmasına, ticari, dini ve her türlü basın yayın faaliyetlerine ve genel toplantılar yapmasına sınırlama getirilemez.
5. Arapça'nın Irak Hükümetinin resmi dili olması ve Irak Hükümetinin yaptığı özel düzenlemelere aykırı olmamak suretiyle, bu deklarasyonun 9'ncu maddesinde ifade edilen Kürtçe ve Türkçe'nin kullanımı ile ilgili olarak ana dili resmi dilin dışında olan bütün Irak vatandaşlarına mahkemelerde kendi dillerini yazılı ve sözlü olarak kullanabilmelerine gerekli imkanlar sağlanır.

5. Madde

Irk, din ve dil azınlıklarına mensup Irak'taki milliyetler kanun önünde ve pratikte diğer Irak milliyetleri ile aynı emniyet ve davranışa layıktırlar. Özellikle kendi kazançlarını idame, idare ve kontrol etme veya gelecekte kendi dillerini kullanıp, kendi dinlerinin gereğini icra edebilecekleri, hayır, dini ve sosyal enstitüler, okullar veya diğer eğitim kurumları kurma hakları vardır.

6. Madde

Irak Hükümeti, Müslüman olmayan azınlıkların şahıs hakları ve aile hukuku konularındaki problemlerinin, bu azınlıkların bağlı bulundukları toplulukların gelenekleri uyarınca çözümlenebilmesine uygun tedbirleri almayı taahhüt eder.

Irak Hükümeti bu tedbirlerin ne surette uygulandığı hususunda Milletler Cemiyeti Konseyi'ni bilgilendirecektir.

7. Madde

1. Irak Hükümeti Irak'ta mevcut dini azınlık cemaatlerine ait kiliselerin, sinagogların, mezarlıkların ve diğer dini kuruluşların, hayır ve vakıf müesseselerinin tesislerini ve yetkilerini garanti eder.
2. Bu toplulukların her biri önemli yönetim merkezlerinde hayır kurumlarını ve vakıf müesseselerini idare etmek üzere kurullar oluşturma hakkına sahiptir. Bu kurullar buralar için gelir temin etmeye ve vakıfın isteği ve cemaatin gelenekleri doğrultusunda harcamalarda bulunmaya yetkilidirler. Bu topluluklar ayrıca kanunlara uygun olarak yetimlerin mallarına nezaret etmeye yetkilidirler. Yukarıda belirtilen bu kurullar Hükümetin kontrolü altında olacaklardır.
3. Irak Hükümeti bu çerçevede yeni dini ve hayır müesseselerinin kurulmasını ve mevcut olanlara gerekli ek tesislerin yapılmasını reddetmeyecektir.

8. Madde

1. Ana dili resmi lisan olmayan Irak vatandaşı insanların belli bir nispette olduğu şehir ve ilçelerdeki eğitim düzeni içerisinde, Irak Hükümeti, bu toplulukların çocuklarına ilkokullarda kendi dillerinde eğitim görebilmelerine imkan sağlar; bu imkan sağlama Irak Hükümeti'nin mezkur okullarda Arapça'yı mecburi dil tutmasına mani teşkil etmez.
2. Irk, din ve dil azınlıklarına mensup Irak vatandaşlarının belirli bir nispette bulunduğu şehir ve ilçelerde, bu azınlıkların, Devletin, belediyenin veya diğer bütçelerin eğitim, dini veya hayır maksatlı fonlarında toplanan miktardan eşit bir şekilde faydalanabilmeleri garanti edilecektir.

9. Madde

1. Irak, Musul, Erbil, Kerkük ve Süleymaniye livalarındaki nüfusun büyük çoğunluğunu Kürt ırkının teşkil ettiği kazalarda resmi dilin Arapça ile birlikte Kürtçe olmasını garanti eder. Bununla birlikte, nüfusun çoğunluğunun Türkmen ırkından olduğu Kerkük livasına bağlı Kifri ve Kerkük kazalarında, resmi dil Arapça ile birlikte Kürtçe veya Türkçe olacaktır.

2. Irak mezkur kazalarda makul bir miktar istisnalar hariç olmak üzere devlet memurlarının her ihtimale karşılık yeterince Kürtçe veya Türkçe bileceklerini garanti eder.
3. Her ne kadar işbu kazalarda memurların seçiminde ölçü Irak'ın diğer taraflarında olduğu gibi ırktan ziyade yeterlilik ve dil bilgisi olacak ise de, Irak, memurların şimdiye kadar olduğu gibi mümkün olduğu kadar mezkur kazalardaki Iraklılardan seçileceğini de taahhüt eder.

10. Madde

İrk, din veya dil azınlıklarına ait bu deklarasyonda yer alan maddelerdeki taahhütler uluslar arası yükümlülüklerdir ve Milletler Cemiyeti'nin garantisi altında olacaktır. Bunlar, Milletler Cemiyeti Konseyi'nin çoğunluğunun muvafakati olmaksızın değiştirilemeyecektir.

Konseyde temsil edilen Milletler Cemiyeti temsilcilerinden herhangi bir üye Konseyin dikkatini herhangi bir kural ihlali veya bu taahhütlerin herhangi birinin ihlali tehlikesine çekebilir; bunun üzerine Konsey tedbirler alır ve bu durumlara müessir ve uygun direktifler verir.

Irak ile Konseyde temsil edilen herhangi bir Milletler Cemiyeti üyesi arasında, bu maddelerin dışında veya bir hukuk meselesi olarak ortaya çıkan herhangi bir görüş farklılığı, Milletler Cemiyeti Sözleşmesi'nin 14'ncü maddesi mucibinde uluslararası karakterde bir anlaşmazlık olarak değerlendirilebilecektir. Taraflardan birinin talebi durumunda bu şekilde herhangi bir anlaşmazlık Daimi Uluslararası Mahkemeye havale edilecektir. Buranın kararı nihaidir ve Milletler Cemiyeti sözleşmesinin 13'ncü maddesi mucibinde aynı derecede kuvvetli ve yaptırım gücüne sahiptir."

Bu deklarasyonda, Araplar esas unsur olarak, Türkmenler ve Kürtler ise azınlık olarak kabul edildikleri için sonraki yıllarda Türkmenler ve Kürtler bu bağımsızlık bildirgesini görmezlikten gelmişlerdi. Şu bir gerçektir ki, azınlık statüsünde olmasına rağmen Türkmenler bu bildirmede bile Kürtlerle eşit haklara sahip olmuşlar ve bugünden daha iyi haklar elde etmişlerdi.

Kürt Federasyonu Fikrinin Dayanakları

Bilindiği gibi Kuzey Irak'taki Kürt Federasyonu'nun temeli Peşmergeler tarafından 11 Mart 1970 tarihli deklarasyona dayandırılmaktadır. KDP (Kürdistan Demokrat Partisi) lideri Molla Mustafa Barzani ile BAAS (Yeniden Doğu Arap Sosyalist Partisi) lideri Saddam Hüseyin El-Tikriti arasında imzalanan deklarasyon sadece bir kanun niteliğindedir ve Anayasa hükmü değildir. Deklarasyonda bu hükümlerin yeni çıkarılacak bir Anayasa ile güvence altına alınması ve 4 yıl içinde gerçekleştirilmesi planlanmıştır. Deklarasyon, adeta Irak'taki egemenliğin Kürt ve Arap halkları arasında paylaşılmasını, Kürt federasyonuna yasama, yürütme, yargı hakları tanınmasını, Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay yardımcısının Kürt olmasını, bütün resmi ve eğitim kurumlarında Kürtlere kontenjanlar ayrılmasını, liman ve gümrüklerden petrol gelirlerine kadar bütün Irak gelirlerinden pay alınmasını öngören çok detaylı bir anlaşmadır. Ancak Saddam Hüseyin 11 Mart 1974 tarihinde tek yanlı olarak, bazı özerklik maddelerini kısıtlanmış ve takiben de Peşmergelerle Saddam yönetimi arasında sürekli bir gerginlik ve savaş olagelmıştır. Bugüne nasıl geldiğini anlayabilmek için -konumuzu dağıtmadan ve detaylara girmeden- söz konusu deklarasyonun birkaç önemli maddesini hatırlatmakta büyük yarar vardır.

2. Bölümün, I. Maddesi; "Irak Cumhuriyeti, eşit haklara sahip iki başlıca ulustan, yani Araplarla Kürtlerden oluşan bir birleşik devlet olmalıdır." 2. Bölümün IV. Maddesinin 1. Bendi; "Kürt halkı, kendi ulusal haklarını, Kürdistan'da oturanların serbest, gizli oy ve tek dereceli seçim yoluyla seçecekleri parlamentonun atadığı bir yürütme konseyi aracılığı ile kullanır."

2. Bölümün VI. Maddesi; "Irak Kürdistan'ı; Süleymaniye, Kerkük, Erbil illeriyle, bu illerin sınırları içersinde bulunan ve yine nahiye ve köylerin bütününden; Musul ve Diyala illerinin ise, Kürt halkının yine çoğunlukta bulunduğu kaza, nahiye ve köylerden meydana gelir, ilgili yerlerde yapılacak plebisit ile, buralardaki halkın nüfus çoğunluğunun arzusuna uygun tarafa bağlanır."

2. Bölümün VIII. Maddesi; "Anayasa, Kürdistan bölgesinde, kültürel, sosyal, ekonomik yönetime ait tüm ulusal hakları ve bunlara ilişkin "yerel otonomi" güvence altına almak zorundadır.

Aynı biçimde; Türkmen, Asuri ve Ermeni gibi toplumların etnik - dini azınlık hakları ile, Arap ve Kürtlere bütünüyle eşit düzeydeki vatandaşlık hak ve görevlerine de, anayasal olarak güvence verilmelidir. Azınlıkların kendi nüfusları oranında, gerek yasama ve gerekse yürütme organlarında temsil edilmesi de Anayasa'da yer alması gereken haklar arasında olmalıdır."

Bu deklarasyon, Peşmergeler tarafından bir anayasal ve tarihi hak olarak algılanmış, Kerkük ve Musul dışında yukarıda belirtilen bölgelerde bir Kürt Federasyonu'nun varlığı Irak yönetimi tarafından da zımnen kabul edilmiştir.

Peşmergeler, Saddam döneminde Harem-i Kürdistan olarak isimlendirdikleri bölgeye ilişkin önemli bir harita yayınlamışlar ancak, hedefleri gelişince bu haritayı ortadan kaybetmişlerdir.[Bkz: http://www.manaz.net/pic_display.asp?id=220]

1991 Körfez Savaşı sonrasında Kuzey'de oluşturulan Birleşmiş Milletler Güvenli Bölge sınırı da esasen Zaho ve Dohuk'tan başlayarak, Erbil, Süleymaniye ve Kifri bölgesini içine alan bu Kürdistan Federasyonu'nu sınırları ile çakışmaktadır. (Bakınız: http://www.manaz.net/pic_display.asp?id=4)

ABD ve İngiltere öncülüğünde ve Türkiye destekli koalisyon adeta Kürdistan bölgesini güven altına alarak bir kez daha tescil etmiştir. Buna karşılık hepimizin bildiği gibi, Telafer, Altunköprü, Kerkük, Tuzhurmatu, Hanekin, Mendeli ve Bedre gibi Türkmenlerin % 80'inin yaşadığı bölgeler Saddam Hüseyin yönetiminin insafına terkedilmiştir. Irak işgali sonrasında durum daha da vahim bir hal alarak, Musul ve Telafer bölgesi KDP'nin, Kerkük ise KYB'nin etkinlik alanına sokulmuş, yukarıda ifade ettiğimiz Türkmen kentleri ve bölgeleri Kürdistan bölgesi sınırları içerisinde kabul edilmeye başlanmıştır. Erbil'deki Sözde Kürt Parlamentosu'nun 8.11.2002 tarihinde kabul ettiği Irak Kürdistanı Bölgesi Anayasası, bu durumu kendilerine göre resmen de güvence altına almıştır. Bu Anayasanın I. Kısmı'nda yer alan "Genel Hükümler" aşağıdaki gibidir :

"Kısım I GENEL HÜKÜMLER

Madde 1: Kürdistan Bölgesi, Federal Irak Cumhuriyeti'nin bir bölgesidir, siyasi sistemi cumhuriyetçi ve parlamenter olacaktır. Madde 2: Kürdistan Bölgesi, Dihok vilayeti, 1968 yılı öncesi idari sınırlarıyla Kerkük, Süleymaniye ve Erbil Vilayetlerinden, Aqre, Şexan, Sincar, Telefer, kazalarıyla, Ninova'ya bağlı Zimar, Beeşqe, Eski Kelek bölgelerinden, Diyala Vilayetine bağlı Xeniqin ve Mendeli kazalarıyla, Wasit Vilayetindeki Badra Kazası ve Cesan bölgesi ve çoğunluğunu Kürtlerin oluşturduğu öteki bölgelerden oluşur.

Madde 3: İktidar ve meşruluğunun kaynağı halktır. Madde 4: Kürdistan Bölgesi halkı Kürtlerden ve diğer ulusal guruplardan (Türkmen, Asuri, Keldani ve Arap) oluşur, bu Anayasa söz konusu azınlıkların, Kürdistan Bölgesi bütünlüğü çerçevesinde haklarını tanır.

Madde 5: Kerkük şehri Kürdistan Bölgesi'nin başkentidir. Eger gerekli olursa Kürdistan Parlamentosu, geçici olarak bir başka şehri başkent yapabilir.

Madde 6: Kürdistan Bölgesi, Irak Federal Cumhuriyeti bayrağınının yanısıra özel bir bayrağa sahip olacak, ulusal şîara, marşa ve bayrama (21 Mart) da sahip olacak ve bu durum yasa ile düzenlenecektir.

Madde 7: Kürdistan Bölgesi'nin Halk Savunma Güçleri vardır.

Madde 8:

- 1) Kürdistan Bölgesi'nin resmi dili Kürtçe'dir.
- 2) Federal ve öteki bölgesel yetkililerle yapılacak resmi yazışmalar her iki dilde, Arapça ve Kürtçe olacaktır.
- 3) Kürtçe'nin yanısıra Türkmence, Türkmenlerin eğitim ve kültür dili olacak. Süryanice, Kürtçe'ye ek olarak, o dili konuşanların eğitim ve kültür dili olarak değerlendirilecek. Arapça da Kürtçenin yanısıra, Araplar için eğitim ve kültür dili olacaktır."

Söz konusu metinde Ninova bölgesi de zikredilmek suretiyle sadece Musul kent merkezi dışarda bırakılarak, Musul topraklarının önemli bir bölümüyle birlikte Telafer ve Sincar kasabaları Kürt Federasyon sınırları içerisinde sayılarak Adeta Kerkük ve Bedre'ye kadar bütün Kuzey Irak, Kürdistan sınırları içerisine alınmaktadır. Son olarak 8 Mart 2004 tarihinde kabul edilen Irak Devleti Geçiş Dönemi İdare Yasası da yukarıdaki peşmerge temel hedeflerini kabul etmiş ve anayasal bir güvenceye kavuşturmuştur.

Geçici Anayasa'nın 9. Maddesi şöyledir :

"Irak'ın resmi dilleri Arapça ve Kürtçedir. Irak halkının, çocuklarını Türkmen, Süryani ve Ermeni dilleri gibi kendi ana dillerinde devletin eğitim kurumlarında, diğer diller için ise özel eğitim kurumlarında eğitime hakkı güvence altına alınmıştır. "Resmi dil" ifadesinin kapsamı ve bu maddenin hükümlerinin uygulanma şekilleri yasa tarafından belirlenecek ve şu maddeleri içerecektir:

- a. Her iki dilde resmi birer gazetenin basılması,

b. Ulusal Meclis, Bakanlar Konseyi, mahkemeler ve resmi konferanslar gibi resmi ortamlarda her iki dilde de konuşma yapılabilmesi, c. Her iki dilde, resmi belge ve yazışmaların kabul edilmesi ve yayımlanması, ç. Eğitim programına uygun şekilde her iki dilde de eğitim yapan okulların açılması, d. Eşitlik ilkesinde belirtildiği üzere her iki dilin de para, pasaport ve pul gibi diğer alanlarda kullanılması,

e. Kürdistan bölgesinde bulunan federal kurum ve kuruluşlarda her iki dilin kullanılması."

Geçici Anayasa'nın Kürdistan bölgesi sınırlarını belirleyen 53. Maddesi de çok önemlidir :

"a. Kürdistan bölgesel hükümeti Duhok, Erbil, Süleymaniye, Kerkük, Diyala ve Ninova eyaletlerinde bu hükümet tarafından yönetilen topraklarda 19 Mart 2003 tarihinde resmi hükümet olarak tanınmıştır. "Kürdistan bölgesel hükümeti" ifadesi Kürdistan ulusal meclisi, Kürdistan bakanlar kurulu ve Kürdistan bölgesindeki bölgesel yargı otoritesini ifade eder. b. Geçiş döneminde 18 eyaletin sınırları değişmeden kalacaktır.

c. Bağdat ve Kerkük hariç, Kürdistan bölgesinin dışında bulunan en fazla 3 eyaletin oluşturduğu herhangi bir grup kendi aralarında bölgeler oluşturma hakkına sahiptir. Bu tür bölgeleri oluşturma mekanizmasını Irak Geçici Hükümeti önerir ve bu mekanizmalar seçilmiş Ulusal Meclis tarafından incelenip onaylandıktan sonra yürürlüğe girer. Belli bir bölge oluşturulmasını öneren herhangi bir mevzuat hem Ulusal Meclis tarafından hem de ilgili eyaletlerde yapılacak halkoyuyla onaylanmalıdır.

ç. Bu yasa Türkmenlerin, Keldani Süryanilerinin ve diğer vatandaşların idari, kültürel ve siyasi haklarını güvence altına alır."

Kürt Federasyon Girişimi Irak'ın Kuruluş Yasalarına Aykırıdır ve Türkiye İçin Bir Savaş Sebebidir!

Yukarıdaki ifadelerden anlaşıldığı gibi, Iraklı Kürtler sırasıyla, 11 Mart 1970 Deklarasyonu, 8 Kasım 2002 Tarihli Irak Kürdistanı Bölgesi Anayasası ve 8 Mart 2004 Tarihli Irak Devleti Geçiş Dönemi İdare Yasası ile Kürt Federasyonu fikrini Anayasal güvenceye kavuşturmuşlar ve Iraktaki bütün Türkmen bölgelerini de içine alacak şekilde federasyon sınırlarını genişletmişlerdir.

Peşmergelerin, bütün bu girişimleri yani Saddam Hüseyin ile yapılan anlaşma ve söz konusu anayasalar, Osmanlı Devleti'nden kopan Irak Devleti Kurucu Meclisinin 10 Temmuz 1924 tarihinde kabul ettiği ve 21 Mart 1925 tarihinde açıklanan Kuruluş Anayasası'na aykırıdır. Aynı şekilde, 5 Haziran 1926 Tarihli "Türkiye, İngiltere ve Irak hükümetleri Beyninde Ankara'da Münakit Hudud ve Münasebatı Hasenei Hemcivari Muahedenamesi" başlıklı Ankara Andlaşmasına da aykırıdır. Türkiye'nin Irak Devleti sınırları Kürt Federasyonu sınırlarına dönüşmektedir. Irak'ın Kuruluş Anayasası esasen taslak olarak İngiliz Manda Yönetimi tarafından 1921 yılında hazırlanmış ve ilgili toplumların görüşünün alınması için de Türkçe, Arapça ve Kürtçe olarak basılmıştı. Ancak bölgenin Türkiye ile olan bağları kesin olarak kopmadığı için, 1924 Mayıs ayında İngiliz Livi askerlerinin Kerkük'te gerçekleştirdiği Türkmen katliamından sonra ancak Temmuz ayında Kurucu Meclis'e intikal edebilmişti. Kabul edilen Anayasa, Türkiye'den çekinildiği için 1925 Şeyh Said İsyanı sonrasında Mart ayında açıklanmıştı. Bu Kurucu Anayasa'da din, dil ve bölgesel ayırım yapılmamış ve hiçbir etnik gruba imtiyaz sağlanmamıştı. Hatta bu tartışmalı dönemde, Osmanlı tabiiyetindeki milletlerin Irak Vatandaşlığına geçişi de sonradan karara bağlanmıştı. Bugün, hem Türkiye'nin kanunlarla belirli sınırlarında hukuki bir değişiklik olmakta, hem de Irak vatandaşlığına terkedilen Osmanlı milletlerinden Türkmenlerin ve Süryanilerin hakları gasp dilmektedir.

Bu iki konu, uluslararası hukuk açısından iyi değerlendirilmeli ve taraf olarak Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Kürt Federasyonuna karşı çıkmalıdır. Irak ile Türkiye arasında, kuruluş yıllarındaki görüşmeler, anlaşmalar, vatandaşlık aktarımı, Kuruluş Anayasası ve hatta 1932 tarihli Bağımsızlık Bildirgesi bile Kürtlerin Federasyon kurmasına engeldir. Bunların da ötesinde, 1991 Körfez Savaşı sonrasında yine Birleşmiş Milletler tarafından belirlenen Güvenli Bölge sınırları içerisindeki Kürt bölgesi sınırları da ihlal edilmektedir. Peşmergeler, 11 Mart 1970 tarihinde bugün asmaya çalıştıkları ve hükümsüz saydıkları Saddam Hüseyin ile imzaladıkları bir deklarasyonu gerekçe göstererek bir Federasyon kurmalarına karşılık, Türkiye ikili ve uluslararası anlaşmalardan doğan haklarını görmezlikten gelerek susamaz ve Irak sınırlarında bir Kürt egemenliği kurulmasına izin veremez. Kürt Federasyonu fikri ile yukarıda belirtilen sınırlar Sürekli Anayasa'ya giremez.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, ABD ve Koalisyonun çıkmaza girdiği ve yakın bir zamanda iç savaşa sürüklenmesi muhtemel Irak'a müdahale etmek için hazır olmalıdır. Bu konuya büyük bir önemle bütün siyasi ve askeri kurumların dikkatini çekiyoruz.

BİR ADIM DAHA ATARSAN

■ ATILLA İDİL

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanlığına bağlı resmi(!) bir kurum diyor ki **“Türkiye’de sadece Rum,Yahudi ve Ermeni azınlık yok. Aleviler, Kürtler, Çerkesler vs. de azınlıktır. Onlara da azınlık hakkı verilmeli. Azınlık hakkı da yetmez devlet kurma hakkı verilmeli, o da yetmez devletlerini de Türkler kurmalı”** Bunu diyen Amerika ve Avrupa emperyalizminin maşası olan vatan haini, kanı ve sicili bozuk ruh hastaları hala Türkiye Cumhuriyeti Başbakanlığının çatısı altında çalışmakta, Türk devletinin verdiği araçla seyahat etmekte, Türk devletinin verdiği maaşı rahatlıkla harcayabilmekte, aldığı maaş yada devletin altına verdiği araba yetmediği zamanlarda da sahte fatura düzenleyip devleti dolandırmaktadır. Fars ırkının en geri kalmış kolu olan ve 19. yüzyılın sonlarından itibaren de ırkdaşları Ermenilerle karışan Kürtler ve Türkiye’yi vatan değil “diyaspora” olarak gören Çerkesleri bir tarafa bıraksak bile özbeöz Türk olan, nefeslerinde, semahlarında Türkçe’den başka dil konuşmayan Alevileri azınlık olarak gösterme gayreti içine girmek, bu rapor adı verilen paçavrayı karalayan solcu eskilerinin tabiri ile **emperyalizmin ekmğine yağ sürmektir**. Kendileri devletten aldıkları para ile yaşarken, yurt içi ve yurt dışında –artık meşreplerine göre- Amerikan veya Alman vakıf ve dernekleri ile teşriki mesai halinde bir elleri yağda bir elleri balda hayat sürerlerken, o azınlık yapmaya uğraştıkları Alevi inançlı Türkmen çocukları bu ülkenin Türklüğüne dedelerinin vurduğu damgayı sağlamlaştırabilmek için Doğu’da terörist peşinde o dağ senin bu dağ benim koşturuyorlar, can alıp kan veriyorlardı. Bugün Batı Türkleri Arap, Fars ve Rum kültürü altında benliklerini kaybetmedilerse bunun en baş sebebi Türk kültürünü en yoğun yaşayan kesim olan Alevi Türkmenlerdir. Hiç kimse; ne Amerika ne de Gavur batı sevdalı AKP iktidarının verdiği tavizlerle AB bunu değiştiremez. Alevilere azınlık yaftasını yapıştırmak isteyenler kanı ve sicili bozuk vatan hainleridir .

Bu raporun basına açıklanması sırasında hak ettiği tepkiyi gösteren başta Kamu-Sen Genel Sekreteri sayın Fahrettin Yokuş olmak üzere diğer bütün ilgililere teşekkürü bir borç biliyoruz .

Öte yandan Müslümanların kutsal ayı olan Ramazan ayında son on yıldır görmeye alıştığımız manzaralar tekrar etmekte. Başbakanlık makamında bulunan zat her akşam fakir fukara için kurulduğu söylenen ama vergisini kaçırmak için bu iftarı verenlerin reklamını yapmaktan öteye geçmeyen iftar çadırlarında, yanında gazeteciler ve yalakaları ile birlikte iftar açmakta, karısı konumunda olan nisa kişi ise yine peşindeki gazetecilerle beraber bir gecekonduğun içinde siyasi şova devam etmekte hiçbir beis görmemektedir . Bir iftar çadırında fakir halka yemek veren bir Kürt şarkıcı ise insanlar kuyruktayken kendisi, etrafındaki bilumum yalakası ve elbetteki olayı şova dönüştüren Belediye Başkanı ile birlikte VIP çadırında yemek yiyebilmektedir. Yüce Atatürk’ün makamı olan TBMM’nin başkanlık koltuğundaki zat damarlarında dolaşmakta olan kanın gereklerini yerine getirmekte ve teröristlikten sabıkalı eski milletvekillerine öğle yemeği verebilmekte, Kurtuluş savaşımızda önemli görevler ifa etmiş bulunan Diyanet İşleri Başkanlığında oturan zat ise gerek devletimizin ve gerekse de İslam dininin altını oymakta başarılı görevler ifa eden Rum ve Ermeni patrikleri ile Çıfıt başına iftar yemeği vermekten kaçınmamaktadır. Çok Sayın Diyanet İşleri Başkanı, Ayasofya’da Rum Patriğinin düzenleyeceği ilk ayinde en ön sıradan yer kapma hakkını elde etme uğraşında olduğundan Türk çocuklarının misyonerler eliyle Hristiyanlaştırılmasına ve Türk ülkesinin gavurlaştırılmasına kulak tıkamaktadır. Benzeri bir iftar yemeğinde ise İstanbul valisi Patriğin önünde el pençe divan vaziyette durmaktadır. Memleketimiz bir yandan misyonerler tarafından sarılmaktayken Diyanet İşleri gibi dinen önem arz eden makamların ve attıkları zaman mangalda kül bırakmayan çeşitli dini gurupların konu hakkında susmaları gayet manidardır.

Çevremizdeki çeşitli cemaat mensuplarıyla yaptığımız görüşmelerde **“Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın”** şiarının bu guruplara nasıl sirayet ettiğini esefle görmüş bulunmaktayız. Nasıl ki türban meselesinde belirtilen gurupların amacı üzüm yemek değil bağcıyı dövmekse bu konuda da aynı tavrı takınmaktadırlar. Türk Ordusuna düşmanlık yapmakta hiçbir fırsatı kaçırmayan bu çevreler TSK’nin etkisini kırmak için AB ipine sarılarak yalnız ve ancak kendilerini düşündüklerini ve İslam dininin gerçekleri ile uzaktan yakından ilişkileri olmadıklarını göstermişlerdir.

İstanbul’un Güngören gibi nispeten muhafazakar sayılabilecek bir ilçesinde bile sayıları yüzlerle ifade edilen ev kiliseler açılmış fakat kendisi ile görüşüğümüz bir cemaat mensubu **“herkes kendinden mesuldür. Ben çocuklarımı Müslüman yetiştiriyorum”** demek suretiyle, düşüncesindeki sakatlığı ortaya koymuştur .

İçeride bunlar olurken dışarıda da hükümet koltuğuna oturtulmuş bulunan zatlar Türk dış politikasının tamamen dışında , Emperyalistlerin ekmeğine yağ sürecek hal ve tavırlar sergilemektedirler. Kıbrıs'ın fethinden sonra Avrupa'yı Türklere karşı birleşmeye çağıran Papa'nın heykeli önünde, hem de bir 29 Ekim günü Avrupa'nın Hristo-Yahudi ortak değerlerine sahip çıktıklarının altına imza atmışlar , imza töreninden önce içinde bol bol **gökteki babamız** sözleri geçen ve Avrupa'nın Hristiyan kültürüne vurgu yapan AB marşını dinlemişler, aynı günün akşamında ise müsamere oynayan ilkokul çocukları gibi birbirlerinin doğum gününü pasta keserek ve **“işin raconuna uyup”** hediye vererek kutlamışlardır .

Aynı 29 Ekim günü ise İstanbul'daki kutlamalar esnasında Türk Dünyasının değişik yerlerinden gelen ırkdaşlarımızla beraber Cumhuriyet Bayramı Kutlamalarına katılmak isteyen Doğu Türkistanlı soydaşlarımızın ellerinden bağımsızlık ve asalet timsali olan Gök Bayrak toplatılmıştır .

Sabetayist cemaatinin ileri gelenlerinden Derviş Baba'nın torunu , Liberal solcu Amerikan maşası Kemal Derviş, bir Fransız gazetesine verdiği demeçte Ermenilerin 90 senedir tekrarladıkları yaygarayı kendisi dile getirerek Türkiye'yi Ermeniler'e **“kırım”** yapmakla suçluyor.

En ufak bir olayda parti disiplini ni işletmekle ünlü Deniz Baykal'ın ve CHP ileri gelenlerinin Türk milletine yapılan bu hakarete sessiz kalmalarını bir tarafa bırakırsak Türkiye basını nın – asla Türk basın ı de ğil - köşe başlarını tutmuş bazı sap say ın kişilikler Derviş Baba'nın torununu, tıp kı Amerika'dan Türkiye'ye ilk geldi ği günlerde oldu ğu gibi koruma ve kollama vazifesini üstlenmişler ve “**Derviş, kırım dedi! Soykırım demedi**” diyerek bizi de kendileri gibi küçük beyinli görmeye çalışmışlar ve Türk milletine yapılan hakaretlere karşı koyan biz Türkçüler i **Sevr paranoyası içinde olmakla** itham etmişlerdir. Kendileri gibi Amerikan ın ve Avrupa'nın kuca ğında olmaksız ın Sevr paranoyasına tutulmak herhalde daha iyidir. Bizleri paranoya içinde olmakla suçlayanlar asıl kendi beyinlerinden geçenleri ve kendi ırkı kimliklerini açıkça ortaya koyarlarsa belki de saf saf Amerika ve AB'yi tek kurtarıcı olarak gören bazı vatan evlatları da gözlerini açmış olurlar. Ama herhalde bu vatan kurtaran Şabanlardan hiçbir i böyle kahramanlı k gösterecek kapasitede değildirl er. Bunun için de onlara söyleyebileceğimiz tek şey uzunca bir “**çüşşşşşşşşşşşş**” olacaktır. Hükümetin konu hakkında üç maymunu oynaması ise gayet tabiidir. Çünkü en büyük maddi destekçileri olan Ülker gurubu, doksanlı yıllar ın başında daha ambargo yeni konmuşken ve Ermeni katiller i Azeri kardeşlerimizi her gördükleri yerde katlederken Gürcistan üzerinden Ermenistan'a ihracat yaparak ambargoyu çatır çatır delmiş ve bu o günlerde çeşitli TV ve gazetelerde haber olmuştu.

Bu satırları yazarken, necip Türkiye basını pür dikkat Amerikalı yeni efendilerinin seçimini izlemekte ve kimin başa geçeceğine dair papatya falları açmaktalar. Amerika'nın kendi halkı bile bu seçimlere ilgi göstermezken bizim necip Türkiye matbuatı seçimi anbean takip ederek izleyicilerine aktarmakta ve bizleri bu çok önemli olaydan mahrum bırakmamak-tadırlar. Kendilerine ne kadar teşekkür etsək azdır. Televizyonlara çıkan bazıları da yönetim değişikliği ile birlikte Amerikan politikasında köklü değişiklikler beklemekteler. Bunu bekleyenler şunu söylemek yerinde olur: Amerika Birleşik Devletlerinde bizde olmayan bir şey var. O da Devlet Politikası. Onlarda her iktidar değişikliğinde ülkenin bakış açısı 180 derece değişmez .

Yani Bush ile Kerry arasındaki fark; sulu yoğurtla, koyu ayran arasındaki fark kadardır. Gerisi ise laf-ı güzafan ibarettir.

Türk devleti, gerek Hakanlık-sultanlık-padişahlık devirlerinde gerekse Cumhuriyet devrinde hiçbir zaman bu kadar köklü bir politik değişiklik görmemişti. Zaman zaman başta bulunan Hakanın ya da Sultanın değişiklik denemeleri olmuş ama bu da Töre engeline çarpmış ve Türk milleti Kut'unu kaybettiğine inandığı Hakan yada Sultan'ı alaşağı etmişti. Bugün memleketin dahilinde iktidara sahip olanlar kaçak gecekond(!)su olmakla övünen bir Başbakan, naylon faturadan mahkum olan bir Maliye Bakanı, terör örgütüne yardım ve yataklık yapmakla suçlanan bir parti ileri gideni, TBMM çatısı altında resmi korumaları ile Türkçe dışında bir dille konuşan bakan gibi zatına şeriflerdir. Başörtüsü yada türban adı verilen kisveyi kullanarak insanları sokağa dökenler, Türk tarihinin en karanlık dönemlerinden birini yaşamakta olduğumuz bu günlerde neredeler?

Herhalde bir kısmı Amerika'nın, bir kısmı da AB'nin kucağında demokratlık oynuyorlar. Müslümanlık oynadıklarının zannedenlerin bir kısmı da Amerika'nın ve Bush ailesinin has adamı Bin Ladin'in eteklerinin dibinden ayrılıyorlar.

Son bir söz de olur olmaz her yerde Türkçülere çatmayı adet haline getiren beyin özürülere; sizler cüce Mao'nun, çıftı Stalin'in peşinde koşarken Türkçüler bu vatanın savunmasında en aktif rolü oynayıp rüşlerini ispat etmişlerdir. Dün Komünizm adı altında bu memleketi başkalarına peşkeş çekmek isteyenlerin peşinden giden sizlerin samimi olduğunuza bizlerin ve Türk milletinin inanması için daha epey uzun bir zaman geçmesi gerekmektedir. Sizler dün Kürt teröristlerine ulusal kurtuluş savaşı kahramanları gözüyle bakarken biz Türkçüler ve Türk milleti vatanın bir karış toprağını verdirmemekte ne kadar kararlı olduğumuzu Amerika'dan Çin'e kadar bütün düşman milletlere gösterdik. Sizler de eğer vatan savunmasında samimi iseniz, kendinize Milli cenahta yer bulmak niyetinde iseniz öncelikle her taşın altında Türkçü arama paranoyasından kurtulmalısınız. Eğer bunu yapmazsanız tarihin karanlık sularında boğulmaya mahkum olursunuz.

Bir eski Cumhurbaşkanı da Avrupa'ya aba altından sopa gösterirken şöyle diyor: "Türk Milliyetçiliğini hareket haline getirecek şeylerden sakınmak lazım. O çok büyük bir güçtür". Evet, Türk Milliyetçiliğinin büyük bir güç olduğu doğrudur lakin bunu Avrupalı dost(!)larını uyarmak için söylemenin akıl ve mantıkla bağdaşır tarafı ve vatanseverlikle bir ilgisi var mıdır? Varsa da hangi vatani ve hangi milleti sevdiklerini bir açıklayıverse de bizler de bu meraktan kurtulsak.

Bu manzara dahilinde bakıldığı zaman Türk ülkesinin ve Türk dünyasının, gerçek Türkçülere her zaman olduğundan daha fazla ihtiyacı olduğu görülmektedir. Aramızdaki küçük farklılıkları artık bir kenara bırakıp var gücümüzle Türk ırkının yeryüzünden silinmesi için uğraş veren iç ve dış düşmanlara karşı birleşmek damarlarımızdaki asil kanın gereği olmalıdır. Bunu gerçekleştirdiğimizde bütün insanlık Türk'ün ne demek olduğunu bir kere daha görecektir .

Türk düşmanlarına son söz : **Bir adım daha atarsanız**

Tanrı Türk'ü Korusun!

ÖZLENEN KOŞU

**Bil; özlenen çağlarda şafaklar yolumuzdu
Ceddimize kükreyen Bozkurtlar kılavuzdu;**

**En deli fırtınalar gelirdi peşimizden
Her ok bir zafer için çıkar tirkeşimizden.**

**Bitmeyen bu koşuda al atlar köpürürdü,
Yağı güçlü olmazsa başı duman bürürdü.**

**Eskiden daha hürdü neşeliydi denizler,
Kaç asır hükmetmiştik bu kıtalara bizler!**

**Bu taçlı zaferlerin türküsüyle uyurduk,
Altay'dan bu gür sesi dört kıtaya duyurduk!**

**En muhteşem destanlar okunur izimizden,
Kavuşmazdı emin ol şimşekler peşimizden!**

**Şimşek çakan şu nallar baş eğdirdi dağlara
Tanrıyla hükmeyledim baş eğmeyen çağlara!**

**Asırlardır o çağlar yüreklerde özlenir,
Kıtalarda ceddinin fatihleri gözlenir...**

Refet KÖRÜKLÜ; ÖTÜKEN, Ekim 1967

KARA SEVDA

■ NEJDET SANÇAR

-Kara sevdayı bana sorun, dedi. O bazen bir ateştir; yakar, kavurur, bitirir. Bazen bir ışıktır; aydınlatır, nur verir.

Ben dört arkadaş tanıyorum. Ne iyi çocuklardı! Dördü de aynı yaştaydılar. Birbirlerine karşı bağları çok sağlamdı. Çok sevişirlerdi. Yıllarca bir bütün gibi yaşadılar. Fakat sonunda...

Kara sevda yaman şeydir. Kişinin gönlüne bir düşmesin!...

Kara sevda bir gün onların gönlüne de düştü. O günden sonra ayrıldılar. Çünkü gönüllerine düşen kara sevda başka başka idi. Dördü de kara sevdanın esiri oldular. Kara sevda onları ayrı yerlere, ayrı yollara attı. O yollarda kara sevdaların ardında yürüdüler, koştular.

Size onların kara sevdalarını, hikayelerini anlatayım:

Birinci arkadaş yakışıklı idi. İnce, uzun bir boyu, güzel bir yüzü vardı. Gözlerinin çakır rengi, bakanları kendine çekti. Güldüğü zamanlar çok sevimli olurdu.

Ne iyi çocuktu! Onu kim görse beğenirdi. Hele kızlar çok beğenirlerdi.

Birinci arkadaş gönül işlerine pek aldırılmazdı. Çekingendi, ürkekti. Kızlar ona söz söyleyince sıkılırdı, kızarırdı. Onlardan uzak bulunmaya çalışırdı. Fakat... Kara sevda yaman şeydir. Kişinin gönlüne bir düşmesin!

Bir gündü. Talih, birinci arkadaşın karşısına bir kız çıkardı. O ne güzel şeydi! Kumral saçlarının dalgaları ve koyu yeşil gözleri denizleri hatırlatıyordu. İnsana ürperme ve korku veren sonsuz ve engin denizleri... Ağzı ne mini mini, dişleri ne hoştu! Konuşurken insana, o dişler birer inci olup da ağzından yerlere saçılacakmış gibi gelirdi. Ya çenesi, ya burnu ve hele ya kaşları... Bunlar anlatılır şeyler değil...

Kara sevda yaman şeydir. Kişinin gönlüne bir düşmesin!

Kara sevda birinci arkadaşın gönlüne de düştü. Ve o günden sonra birinci arkadaş dünyayı görmez oldu.

Mehtapta gezerlerdi. Onlar ne doyum olmaz gecelerdi? Yeşil gözlü güzel kız, kumral saçlarla süslü başını birinci arkadaşın göğsüne dayardı. Nasıl sevişirler, ne güzel şeyler konuşurlardı?

Birinci arkadaş sorardı:

-Sen benim neyimsin?

-Ben senin neyim?

-Sen benim her şeyimsin!

Birbirlerine sarılırlar, gönüllerinde aşkın kara sevdası, tepelerinde onlardan bir arkadaş gibi ayrılmayan ay, gezerler, gezerlerdi...

Sandalla denize çıkarlardı. O deniz gezintileri ne kadar hoştu? Yeşil gözlü güzel kız, kara sevda türküleri söylerdi. Yüzerler, oynarlar, denizi sevgilerinin coşkunuğu ile inletirlerdi. Konuşmak için ne güzel şeyler bulurlardı!

Birinci arkadaş sorardı:

-Saadet nedir?

-Sen söyle nedir?

-Saadet; kumral saçlı, koyu yeşil gözlü bir kızdır!

Birbirlerine su atarlar, gönüllerinde aşkın kara sevdası, altlarında ve yanlarında deniz, oynarlar, oynarlardı.

Kırlarda dolaşırlardı. Onlar, ne bitmez tükenmez, ne bıkmaz gezintilerdi? Tepelere tırmanırken ayakları kayar, düşerler, kalkarlar, yiye yürürlerdi.

Birinci arkadaş ne tatlı şeyler sorar, ne tatlı karşılıklar alırdı:

-.....?

-.....?

Gülüşürler, kahkahaları ile gökleri inletirler, yürürler, yürürlerdi. Tatlı ve iyi günler ne vefasız şeylerdir.

Tatlı ve iyi günler ne vefasız şeylerdir!... Yıldırım hızı ile gelip geçerler ve çok kere yerlerini kötü günlere bırakırlar.

Kaç ay, kaç yıl oldu bilmem! Birinci arkadaşın tatlı ve iyi günleri de yıldırım hızı ile geçti ve sona erdi.

Denizler korkunç ve haindirler.Denizlere benzeyen gözlerde hain olur derler. Saadet; birinci arkadaşın kumral saçlı, koyu yeşil gözlü bir kız olarak tanıdığı saadet, bir gün yok oluverdi.

Bir gündü. Ne kadar kötü bir gün olduğunu nasıl söyleyeyim? Çok kötü bir gündü. Birinci arkadaşın, kumral saçlı ve koyu yeşil gözlü kızın kara sevdası ile dolu olan gönlüne bir ateş, bir yıldırım düştü. Gökten düşen yıldırım insanları nasıl yıkar ve yakarsa, bu yıldırım da birinci arkadaşını öyle yıktı, öyle yaktı.

Denizlere benzeyen gözler hain olur derler. Bu yeşil gözler de hain çıkmıştı!

Birinci arkadaş ne yapsın? Artık onun bir şey yapacak hali yoktu. Konuşmuyor, gülmüyor, yemiyor, içmiyor, uyumuyordu. Eskiden mehtapta gezerken, denizde oynarken ve kırlarda gezerken hayatın sonsuz olmamasını manasız bulan kafası, şimdi hayatı manasız buluyordu.

O gözler başkasına nasıl bakabilmiş, o minimini ağız yabancıya nasıl gülebilmışti?

Hayat ne gariptir, ne kahpedir! İnsanların karşısına ummadıkları, beklemedikleri ne işler, ne zorluklar,ne felaketler çıkarır? Birinci arkadaş sanki artık yoktu. Gözlerinin çakır rengi donuklaşmıştı.Yüzünün güzelliği, gülüşünün sevimliliği artık bir hayaldi.

Çok kereler, kendisine bir işkence yeri gibi gelen yatağından fırlayarak gün doğmadan kırlara, bayırlara koşuyor, oralarda dolaşıyordu. Güneşin dağlar ardından çıkışını seyrederken, düşünüle-meyecek kadar uzaklarda kalmış gibi gelen eski sabahları hatırlıyordu.

-Bu güneş, yine o güneş mi? Diyordu. Evet herhalde yine o güneşti. Fakat ne kadar manasızdı! Niçin doğuyor, niçin batıyordu?

Kara sevda yaman şeydir.Birinci arkadaşın kara sevdası da yaman çıkmıştı.Artık o, kara sevdanın elinde bir oyuncaktı. Kara sevda, yırtıcı bir kuş gibi bilinmez ufuklara doğru uçuyor, pençeleri içine aldığı birinci arkadaşını da ardından sürüklüyordu.

Zaman böylece geçti. Hala da geçiyor. Birinci arkadaşın hikayesini burada bırakalım.

İkinci arkadaş kısaca boylu, esmer bir gençti.Erken yaşta bozulmuş olan gözlerinde altın çerçeveli bir gözlük taşırdı. O da sevimli idi. Gözlerinin insana inanç veren bir tatlılığı vardı. Hem de ne kadar iyi çocuktu! Yakından tanıyanlar kendisini muhakkak severlerdi.

İkinci arkadaş çok doğru sözlü idi.Yalan söylemeyi aşağılık, namussuzluk sayardı. Yalandan tiksiniirdi. Dalkavukluktan yaka silker, böylelerine diş bilerdi. Sırasında hırsızları bağışlar, katili bağışlar, yalancıyı, dalkavuğu bağışlamazdı.

İkinci arkadaş ne iyi çocuktu. Onun daha bir çok meziyetleri vardı.

Fakat.....Bir gündü. İkinci arkadaş, gönlünde büyük bir kara sevdanın tuttuğunu duydu. Kendini yoklamaya başladı. Evet, büyük bir kara sevda.. Bu kara sevda onu dayanılmaz bir şekilde çekiyordu. İkinci arkadaş o günden sonra çok değişti.

Kara sevda yaman şeydir. Kişinin gönlüne düşmeye görsün!..

Ortada ne saçları ipekler gibi ince ve güzel, ne de gözleri denizler gibi derin bir kız vardı.Fakat ikinci arkadaş kara sevdaya tutulmuştu. Onun kara sevdası başkaydı.

Kara sevda türlü türüdür! İkinci arkadaşın gönlüne düşen, sandalye kara sevdası idi.

İkinci arkadaş bir gün bir kitap okumuştı. Bir gün bir piyes seyretmişti. Bir gün bir adamla tanışmıştı. Sonra ne olmuştu, o da pek bilmiyordu.Yalnız günün birinde gönlünün bu kara sevda ile tutuşmakta olduğunu görmüştü.

Artık ikinci arkadaşın gözünde hiçbir şey yoktu. Şimdi o, yalnız içini yiyip bitiren kemiren kara sevdasını düşünüyordu. Otururken, gezerken, yatarken hep onu, hep kara sevdasını.....

Kara sevda ikinci arkadaşını türlü kılıklara sokmaya başlamıştı. İkinci arkadaş günden güne değişiyordu. Kara sevdaya tutulan gönlünde bu değişimin önüne geçebilecek gücü bulamıyordu. İkinci arkadaş bora hızıyla değişiyordu.

Kara sevda ona neler yaptırmıyordu? Eskiden yalandan, yalancılardan tiksiniirken, şimdi kendisi adım başında bir yalan söyler olmuştı.

Eskiden dalkavukluğa ve dalkavuklara dış bilerken, şimdi kendisi en büyük dalkavukları geride bırakmıştı. Eskiden yükselmeyi “sandalye”ye oturma sananlara “zavallı uzun kulaklılar!” derken artık kendisi de o uzun kulaklılar sırasına geçmişti.

İkinci arkadaş kara sevdanın arkasında yuvarlanıp gidiyordu. Sandalye fırtınası, hayat denizindeki gönül gemisini kaptansız bırakmıştı. Geminin dümenini çevirecek kimse yoktu.

Kara sevda böyledir!

Kara sevda ikinci arkadaşın başına neler getiriyordu?

-Koş! Diyorlar, koşuyor;

-Git! Diyorlar gidiyor;

-Gel! Diyorlar, geliyordu.

Dudak bükmelere aldırıyor, dokunaklı sözleri anlamazlıktan geliyordu.

Kara sevda kişinin gönlüne bir yol düşmeye görsün!

İkinci arkadaş, kırk kişiye söz geçirecek bir sandalyeye oturabilmek için, göbeğinin yağı çokça birisinin arkasında haftalarca dolaştı, durdu. Fakat sandalyeye kavuştu.

İkinci arkadaş, dört yüz kişiye söz geçirecek bir sandalyeye oturabilmek için, göbeğinin yağı çok birisine sayılmayacak derecede yalan söyledi. Fakat sandalyeye kavuştu.

İkinci arkadaş, dört bin kişiye söz geçirecek bir sandalyeye oturabilmek için, göbeğinin yağı pek çok birisinin karşısında yıllarca kavuk salladı. Fakat sandalyeye kavuştu.

İkinci arkadaş böylece devam etti.

Kara sevda yaman şeydir! İkinci arkadaşın kara sevdası da yaman çıkmıştı. Artık o kara sevdanın elinde bir oyuncaktı. Kara sevda bir kasırgayı, ikinci arkadaş bu kasırga önündeki kuru bir yaprağı andırıyordu. Oradan oraya savruluyordu.

Zaman böyle geçti. Hala da geçiyor. İkinci arkadaşın hikayesini burada bırakalım.

Üçüncü arkadaş çok gösterişli idi. Sağlam ve düzgün bir gövdesi vardı. Akıllıydı. Akı, parlak ela gözlerinde okunabilirdi. Her şeye merak sarar, her şeyi öğrenmek isterdi. Yalnız biraz maymun iştahlıydı. Bu bakımdan, çiçekten çiçeğe konan kelebeğe, daldan dala konan serçeye benzerdi.

Üçüncü arkadaş mertti. Hem de ne iyi çocuktu. Onu tanıyıp da kendisinden hoşlanmayan olmazdı.

Sporun her türlüsüne merakı vardı. Bir zamanlar atletlik yaptı. Koşulara ve atlamalara çalıştı. Yüz ve iki yüz metre koşularda kendi şehrinin en hızlı koşanları arasına girdi. Boyundan çok yüksek atladı. Ardını bırakmasaydı belki bir şeyler olurdu. Fakat çabuk bıktı.

Denize merak sardı. Adını etrafa çabuk duyurdu. Bir boğaz geçme yarışında bilmem kaç kişi arasında birinci geldi. Ardını bırakmasaydı sanırım bir şeyler olacaktı. Ama ondan da bıktı.

Ayak topu oyunlarında görüldü. Az zamanda parladı. Atletliğinden çok faydalanan, kafasındaki akı topla ayağı arasında iyice bölebiliyordu. Arkasını bırakmasaydı her halde bir şeyler olacaktı. Lakin ondan da bıktı.

Üçüncü arkadaş; tenis oynadı, ata bindi, kürek çekti, boks yaptı. Fakat hepsini yarıda bıraktı. O kadar maymun iştahlıydı.

Ama ne iyi çocuktu; kendisini ne çok sevdirdi.

Üçüncü arkadaş bir şeyi hiç sevmezdi: Para!... Parayı “aşağılık şey” diye adlandırır. Onun paradan konuştuğu hemen hiç görülmemişti. Bazen yanında kendisine ait bir paradan söz geçse, üçüncü arkadaşın yüzünün kızardığını görenler olurdu.

Üçüncü arkadaşın parayı sevmediği kadar sevdiği bir şey vardı: Kendisini doğururken ölen anasından hatıra kalmış olan yüzük..... Bu yüzüğün üzerine titrerdi.

-Onu parmağımdan bir şey çıkarabilir: Ölüm! Derdi.

Üçüncü arkadaş pek iyi bir çocuktu. Fakat..... Kara sevda yaman şeydir. Kişinin gönlüne düşmeye görsün! Bir gün kara sevda üçüncü arkadaşın gönlüne de düştü. Ve o günden sonra üçüncü arkadaş başkalaştı.

Onun kara sevdası, ne güzel bir çift kara gözün derinliklerinde bulunmuş büyük, yakıcı bir aşk; ne de insanları türlü türlü kılıklara sokarak maskara eden sandalye idi. Kara sevda türlü türüdür! Üçüncü arkadaşın kara sevdası kumardı! Kumara ilk merak sardığı zaman, maymun iştahına güveniyor: -Biraz da kumar bahçelerinde gezeyim, isteyince çıkarım! diyordu.

Evdeki hesap çarşıya uymaz demişler. Üçüncü arkadaşın hesabı da uymadı. Dört ayaklı masanın etrafına dizilen dört iskemleden birine oturmanın tadı pek büyüktür. Oturan pek güç kalkabilir, hatta çok kere hiç kalkamaz. O kadar doyum olmaz bir tattır o... Üçüncü arkadaş ilk zamanlar işin eğlencesinde idi. Lakin o masadaki insanları çileden çıkaran görünmez güç iskemlelerinden birine oturanın yakasına bir kere yapışmasın...Ve sonunda üçüncü arkadaş da yakasını kaptırdı. Artık üçüncü arkadaş, atmacanın avına doğru uçtuğu hızla başkalaşıyordu. Hem de nasıl başkalaşış? Dört ayaklı masanın orta yerindeki paralar için,bazen öteki iskemledekilerle söz çekişmesi bile yapıyor, sonra eski günleri hatırlayacak olursa içinde bir şeylerin burkulduğunu duyuyordu. Nice geceler sabahlara kadar masa başında oturuyor, ne çok günlerini perdeleri inik loş odalarda öldürüyordu. O; denizleri kucaklamak için yaratılmış kollar, o; raketleri kavramak için yaratılmış eller şimdi masalarda hünerler gösteriyordu.

Üçüncü arkadaş gönlünü kemiren,kendisini kasıp kavuran bu kara sevdadan kurtulmak için bir iki kere silkinmek istedi ve silkindi. Fakat nafîle. Çırpındıkça suyun dibine giden acemi yüzücüler gibi battıkça batıyordu. Kara sevda böyledir! Artık üçüncü arkadaş kara sevdanın elinde bir esirdi. Parlak zekasını kendinde toplamış olan o gözler aynı pis kağıtlara baka baka günden güne donuklaşıyor, manasızlaşıyordu. Spor yerlerinde alkışlanmak için yaratılmış olan o sağlam, o düzgün gövde masa başlarında kamburlaşıyordu. Günün birinde üçüncü arkadaş parmağı yüzüksüz olarak görüldü. Demek üçüncü arkadaş artık ölmüştü! Kara sevda yaman şeydir! Üçüncü arkadaşın kara sevdası da yaman çıkmıştı. Artık o, kara sevdanın elinde bir oyuncaktı. Ve kara sevdasıyla birlikte dağlardan inen bir çığ hızıyla dibi görünmeyen uçurumlara doğru gidiyor, yuvarlanıyordu. Zaman böylece geçti. Hala da geçiyor.Üçüncü arkadaşın hikayesini de burada bırakalım.

Dördüncü arkadaş orta boyluydu.Yüzünün manalı çizgileri vardı. Bu çizgilerde kuvvetli bir irade göze çarpardı. Onun en çok sevdiği şey okumaktı. Bilgisi çoktu. İyi konuşurdu. Sözleri tesirli idi. Hem de cana yakın bir hali vardı.

Dördüncü arkadaş ne iyi çocuktu.Tanışanlar ondan çok hoşlanırlardı.

Dördüncü arkadaş hiçbir şeye aşırı derecede düşkün değildi. Yalnız okumayı ve biraz da rahatını severdi. Gezmek, oynamak onun pek hoşlanmadığı şeylerdi. Hele büyük hamle isteyen işlerden adeta ürkerdi. Bu bakımdan sporun her türlüünü lüzumsuz bulurdu:

-Spor, manasız bir yorgunluktur! derdi.

Kavga, pek tiksindiği bir haldi. En büyük maddi ve manevi hamleleri isteyen savaş ise, onun aklına ve mantığına asla uygun düşmezdi:

-Misafir bulunduğumuz şu dünyada iki günlük ömrümüz var, derdi. Onu da rahat rahat geçirsek daha akıllıca bir iş yapmış olmaz mıyız?

Bu yüzden etliye sütlüye karışmaz:

-Neme lazım! deyip geçerci.

Dördüncü arkadaş: -Sevgilin kim? diye sordukları zaman gülümser ve ağzından her defasında şu kelime çıkardı:

-Rahat!....

İşte dördüncü arkadaş böyle idi. Fakat..... Kara sevda kişinin gönlüne bir yol düşmeye görsün!

Kara sevda bir gün dördüncü arkadaşın gönlüne de düştü.

Dördüncü arkadaş bir gün bir kitap okumuştı. Başka bir gün başka bir kitap daha okumuştı. Daha başka bir gün daha başka bir kitap daha okumuştı. Ve... Bir gün gönlünde kara sevdayı buldu.

Dördüncü arkadaşın kara sevdası ne önünde diz çökmekten başka bir şey yapılmayacak bir güzel için, ne insanların gönüllerini büyük hırs fırtınaları ile allak bullak eden sandalye için, ne şunun; ne bunun içindi. Onun kara sevdası bambaşka idi. Onun kara sevdası ülkü idi, ülkü olmuştu.

Dördüncü arkadaş,gönlünde kara sevdayı bulduktan sonra birdenbire nasıl değişivermişti, anlatılamaz. Büyük bir zelzele bir şehrin şeklini, halini bir anda nasıl değiştirirse, işte dördüncü arkadaş da bunun gibi olmuştu. Artık o, sanki o zamana kadar yaşayan dördüncü arkadaş değildi.

”Rahat” adlı eski sevgiliyi biranda bırakmış ve sade bırakmakla kalmamış, çiğneyip geçmişti.

-Her şey ülkü için, her şey ülkü hesabına! diyor, karıncalar gibi çalışıyordu.Ülkü için mini mini bir fayda olan her yerde onu bulmak mümkündü. Bir makine gibi işliyordu, gündüz demeden, gece demeden didiniyordu, çırpınıyordu. Bütün işlerinde, bütün hareketlerinde doğruluk, fayda, düzen görünüyordu. Nerede ve kim olursa olsun yalancıları haşlıyor, dalkavuklarla ve neme lazımcılarla kavgaya ediyordu.

-Kahrolsun dalkavukluk, yere batsın neme lazımcılık! Diye bağıırıyordu.

Dördüncü arkadaş, kara sevdadan sonra ruhça da gövdece de savaşçı olmuştu. Ülküye fayda veren, ülküyü gerçekleştirecek olan her şeyi sevdiği için, artık:

-Savaş kutludur!.diyor ve durmadan savaşıyordu. Kendisinden olan her varlığa bu kara sevdayı aşılamaaya uğraşıyordu.

-En büyük saadet ülküdedir!

-Ülkü insani tanırlaştırır!

-Ülküsüz millet zavallı bir sürü; ülküsüz insan konuşan bir hayvandır!

Dördüncü arkadaş bunlara inanıyor, bunları söylüyordu.

İşte dördüncü arkadaş bu hale gelmişti.

Kara sevda yaman şeydir! Dördüncü arkadaşın kara sevdası da yaman çıkmıştı. Ama bu, ne başka türlü, ne hoş yamanlıktı? Kara sevda, ayakları toprak üzerinde bulunan dördüncü arkadaşın ruhunu göklerde uçuruyordu. Dördüncü arkadaş, kara sevdasıyla sarmaş dolaştı. Kara sevda ve o; erişilmez uzak iklimlere doğru saadetler içinde uçuyorlardı.

Zaman böylece geçti. Hala da geçiyor. Dördüncü arkadaşın hikayesini de burada bırakalım...

Kara sevda işte böyledir. O bazen bir ateş olur; yakar, kavurur, felaket getirir. Bazen de bir ışıktır; aydınlatır, nur ve saadet verir.İ ş onun saadet verenini bulabilmektedir.

-Bu hikayenin sonu yok mu?

-Hem var, hem yok!

Dört arkadaş da hala yaşıyorlarmış. Zaten onlar ölseler de kara sevda biter mi?

Birinci arkadaş kara sevdaya tutulduğu yerden çok uzaklarda, sessiz, ıssız bir köşede imiş. Dünyaya küskün bir ömür sürüyormuş.Toprak adamı olmuş diyorlar. Gün doğuyor, gün batıyor, birinci arkadaş da kalkıyor, yatıyormuş.

İkinci arkadaş...

O biraz hastaymış. İskemle, insanları üstünde oturturken de hasta yapar; yere vurduktan sonra da.. İkinci arkadaşın bir gün ayağı fena halde kaymış. O günden beri sinirleri bozulmuş. Bir gün birisi “sırtına beyaz gömlek giydirmezlerse iyi!” demişti. Doktorlar “mutlak bir dinlenme” istiyorlarmış.Yatıyor,dinleniyormuş.

Üçüncü arkadaş...

Onu hiç sormayın. Dört köşe masanın ne kahpelikleri vardır! Bazen etrafındakileri çileden çıkarır. Bir gün üçüncü arkadaş da iskemleden öfkeyle fırlamış. Birkaç aya kadar serbest olacakmış diyorlar.

Dördüncü arkadaş için “en bahtlıları o oldu” diye söyleniyor. Çünkü o mesutmuş. “Saadet ülküdedir; ülkü beni yerden göklere fırlattı” diyormuş.Her an kendisine asıl saadeti öğreten kelimeyi, kara sevdaların bu en güzelini haykırıyormuş:

Ülkü, ülkü, ülkü...

Çiftçioğlu Nejdet SANÇAR

ORKUN

Sayı:9

1 ARALIK 1950

POPÜLER KÜLTÜR ve TÜRK GENÇLİĞİ

■ H. BOZKURT ŞAHİN

Günümüzde Türk gençliğini çok çeşitli tehlikeler beklemektedir. Bu tehlikelerin en önemlilerden birisi Popüler Kültür adını verdikleri kültürsüzlük akımıdır. Bu akım şu günlerde Türkiye'yi yöneten gafillerin, girmek için her şeyi göze aldıkları AB ve diğer batılı milletlerin hastalıklı ürünüdür.

Popüler kültürü bazıları “evrensel kültür” veya “herkesin benimsediği kültür” manasında kullanmaktadırlar. Bizim için önemli olan onun sözlük anlamı değil Türklüğe ve Türkiye'ye neler kazandırdığı veya neler kaybettirdiğidir.

Kitle iletişim araçlarının yaygınlaşması ile başlayan popüler kültürün yayılım süreci Türkiye’de diğer batılı ülkelere oranla daha hızlı ve daha sancılı gelişmiştir.

Ülkemizde Türk gençliğine kendi benliğini ve kültürünü öğretmeyen, adı Millî olan malum bakanlığın oluşturduğu fikrî boşluğu doldurmakta hiç de geç kalmamıştır.

Türkçü ve milliyetçi aydınların ise vatan hainleri, Türk düşmanları, komünistler, numaralı cumhuriyetçiler, din sömürücüleri vb. düşmanlarla mücadele vermesi popüler kültür dayatmacılarının ekmeğine yağ sürmüştür.

O zamanlar diğer tehlikeler karşısında durup bu konuyla ilgilenmek abes kaçardı ama bugüne geldiğimizde Türk milliyetçilerinin karşısında fikrî bir düşman bulunmamaktadır.

Gerek komünizm gerek sosyalizm tarihin çöplüklerinde yerlerini almıştır. Bu gün düşmanımız vatanımızı karış karış alanlar ve satanlar olarak görülmektedir; ki doğrudur da ama o insanlara bu hareket sahası nasıl verildi veya onlar nasıl aldı?

Asıl önemli olan sorun bu bunun üzerinde durmak gerekiyor. Küreselleşme diye tutturan günümüz aydınları acaba önlerini görebiliyorlar mı?

Küreselleşme ve küreselleşmeyi icat eden batının ürünü olan popüler kültür, Türk gencini afyon yutmuşa çevirmektedir.

Ülkesi karış karış satılan Türk genci hala telefonun markasının derdinde, ne oldum delisi, varsa yoksa “pop starlar, top starlar, televoleler” ...

Şehidini hatırlayan var mı? Bayrağının değerini bilen var mı?

Bu yazıyı yazma sebebim üniversitede karşılaştığım ortamdır. Okumak için üniversiteye gelen gençlerimiz maalesef birer batı hayranı, birer batı mandacısı halini almaktadır.

Robert koleji bozması olan okuduğum okulda Amerikan kültürünü çok iyi veriyorlar.

Eee bizimkilere kala kala Amerikan rüyaları görmek kalıyor. Her gece bir değişik barda eğlenip her gece bir değişik arkadaşla olmayı öğreniyorlar. Üniversitelerde durum bu hali almış.

Okuyanı böyle olursa okumayanı ne olur?

Beyoğlu sokaklarını mı öğrenir yoksa hapishane yollarını mı?

Şu an bu hali almış nesil ne kadar suçlu ise onları bu hale getiren ve onları kendi başlarına bırakanlarda suçludur.

Türk Gençliğine kendi kültürünün önemini ve değerini tez elden öğretmeliyiz.

Damarlarındaki kanın farkına vardırmalı, Türklük şuurunu uyandırmalıyız.

O zaman batısı, doğusu yedi düveli gelsin Türk’ü görsün.....

TANRI TÜRK’Ü KORUSUN!

AZERBAIJAN DÖVLETİNİN MUSTEQİLLİYİ TEHLİKE ALTINDADIR!

■ SEVİNÇ MAMMADOVA

Karabağ'ı Ermenilerden, Güney Azərbaycan'ı Farslardan kurtarmak, bir sözle, Elçibey'in BÜTOV AZERBAIJAN ideyasını reallaşdırmak için ilk önce Kuzey Azərbaycan'ı anti-milli rejimin tecavüzünden kurtarmamız gerek...

Geride kalan Ekim ayının 18'inde Azərbaycan'ın Dövlət Musteqilliyinə kavuşmasından 13 il geçdi. 18 Ekim 1991'inci ilde Böyük Milletimin Ebulfez Elçibey'in başçılığı ilə başladığı mübarizəsinin sonucu olaraq Azərbaycan 28 Mayıs 1918'inci ilde kazandığı və cəmi 23 ay ömür sürmüş musteqilliyini yenidən bərpa etdi. Bu musteqillik yolunda canını fəda etmiş və buna hər zaman hazır olmuş tarixi şəxsiyyətləri yeterincə yad etməliyik və bu tarixi hiç bir zaman unutmamalıyıq. Ancaq tam əksinə son dərəcə elverişsiz dahili və xarici şəraitdə Azərbaycan Demokratik Cümhuriyyətini (1918 mayıs-1920 nisan) yaradanların parlaq həyatlarını fərqa təəssübkeşliyinə qurban verməkdəyik. Hal-hazırda hakimiyyətə sahib çıkmış insanlar əzab əziyyətlərlə uzun illərin mübarizəsindən doğmuş musteqilliyimizi və bu yolda haqqı olan insanları gölgədə qoyur.

Bir məqamı isə tamamilə unuduruq ki, 1991'inci ilin 18 Ekim'ində qəbul edilmiş "Azərbaycan Respublikasının Dövlət Musteqilliyinin bərpası haqqında Konstitutsiya Akti"ndəki bərpa ifadəsi mehz Azərbaycan Demokratik Cümhuriyyətinin qurucularının şərəfli fəaliyyətinin nəticəsi kimi dəyərləndirilməlidir. İndi ki Azərbaycan Demokratik Cümhuriyyəti mehz 28 mayıs 1918'inci il tarixində kurulmuş Azərbaycan Demokratik Cümhuriyyətinin varisi kimi ayaq tutub yeri-yib və tanınıb.

Azərbaycan Demokratik Cümhuriyyəti'nin liderləri bu cümhuriyyəti kendi övladlarından əziz tuturdular. Məşhur Rus yazıçısı, həyatının 27 ilini Sovyet hebs düşərgələrində keçirmiş Oleq Volkov'un "Zulmetdə" adlı romanında Azərbaycan'ın istiklal mücahitlərinin birinci nəslə ilə bağlı dəyərli məqamlar var.

O yazır: "Sovyet hebs düşərgələrinin yerləşdiyi Solovki'də Azərbaycan müsavətçiləri ilə yaxından tanış oldum və onların mərdliyi qarşısında həmişə baş əyirəm.

Azərbaycan'ın işğalı ilə barışmayan müsavətçiləri hebsxananın amansız şərtləri belə qətiyyətlə rədd etdi. Bu tür er övladları olan millətin azadlığını elindən alan dövlətin vətəndaşı olduğum üçün utanç hissi duyurdum."

Şəhane etirafdır deyil mi? Eslində bu gün siyasi mənsəbiyyət və tayfəbazlıq hesabına millət vəkili və yaxud dövlət memuru koltuğunda oturanların fədakar insanları unutdurmağa çalışması da anlaşılandır. Zira sürünmək üçün yaşayanların uçmaq üçün doğulanları kabullenməsi də kolay bir məsələ deyil. Və yəhud yarasının şahin quşu haqqında ədalətlə düşüncəsinə inanmaq sadələşmədən başqa bir şey deyil.

18 Ekim 1991'inci il çoxta uzaqta deyil və həmin gün baş verənlər hələ də yaddaşlardadır. Moskova'nın marionetkəsi olan Ayaz Mütəllibov'un ətrafına toplaşanlar, o cümlədən Azərbaycan Respublikası'nın Ali Sovyeti'nin mənfəət təmsilçiləri, ilk öncə "Azərbaycan Respublikası Dövlət Musteqilliyinin Bərpası haqqında Konstitutsiya Aktini" ümumiyyətlə yaxına buraxmaq istəmirdilər. Elləri hər yerdən üzəndikdə isə bərpa termininin sənəddən çıxarılmasını istədilər. Zira bərpa sözü ötən 70 ilin işğal olduğunu və ikinci Milli Cümhuriyyətin birincinin varisi olduğunu açıq-aydın ifadə edirdi.

Buna nail olmadıqda, onların böyük bir qismi ümumiyyətlə sənədin - yəni Azərbaycan'ın Dövlət Musteqilliyinin əleyhinə oy verdilər.

Musteqilliyə qarşı çıxanlar kimlər idi? Kimdir onlar? Arif Rəhimzadə - hazırda Milli Məclisdə vitse – spiker, Mirhəməd Əfəndiyev- hazırda Azərbaycan Respublikasının (AR) Bəlcikada konsulu, Əhməd Əhmədzadə – hazırda AR-nin Məliorasiya və Su Təsərrüfatı bakanı, İrsad Əliyev - hazırda AR-nin Kənd Təsərrüfatı bakanı, Əli Həsənov- hazırda AR-nin Başbakan yardımçısı, Kaçınlar və Köçmənlərlə İş Üzrə

Devlet Komitesinin sedri, Fikret Sadiov - hazırda "Azer Kimya" Devlet şirketinin prezidenti, millet vekili, Eldar İbrahimov-hazırda Milli Meclisin Aqrar - Siyaset daimi komissiyasının sedri, Cahangir Hüseyinov – hazırda millet vekili, Şaiddin Eliyev - hazırda millet vekili, Zeyneb Xanlarova -hazırda millet vekili, Mader Musayev - hazırda millet vekili, Tapdik Kamalov-hazırda millet vekili ve diğerleri...

Yakın bir geçmişte Azerbaycan'ın devlet musteqilliyine karşı oy vermiş bu insanların hal - hazırda kanun verici ve icra edici hakimiyyet strukturlarında yüksek vazifelerde olmaları gerçekten bir dehşettir. Son zamanlar Rusiya'da tutumlu bir aforizm formallaşmış: *"Bayrağımız yeni olsa da, bayrakdarlarımız esgidir."* Sanki bu aforizm Rusiya için değil, Azerbaycan için söylenilmiş. Değil mi?

Sovyet imperiyasının zulmünden kurtularak, anti-milli rejimin zulmüyle karşılaştık. Azerbaycan gerçekleri göz önünde. Tarihimizi istedikleri kimi değiştiren bu alçakların atdıkları növbeti addım daha dehşetli idi. İlham Eliyev; 18 Ekim tarihinde Azerbaycanlıları Musteqillik günü münasebeti ile ne inki tebrik etmedi, hatta en dehşetlisi - hemin gün Rusiya'ya sefer etdi. Sebebi ise açıklanmadı. Maraqlıdır, göresen varis 18 Ekim Musteqillik günü münasebeti ile niye Azerbaycanlıları tebrik etmedi?

Azerbaycan hakimiyyeti siyasi etikaya uymayan bir kobudlukla bu tarixe göz yumaraq değer vermedi. Bu alçakların karşısında hala susuyoruz, hala sabrediyoruz. Bu yüzden canını, kanını, vezifesini, heyatda en değerli şeylerini musteqilliyimiz uğrunda kurban vermiş insanların karşısında baş eğerek, özür dilerim.

Üzümü gençliğe tutarak hitap ediyorum: Ne zamana kadar? Yetmez mi Türk oğlu?! Devletine, Özgürlüğüne, Toprağına, Namusuna sahip çıkmamızın zamanı çoktan yetişmiştir. Ayağa kalk milletim. Emanete ihanet etmek olmaz. Mücahitlerimizden bize emanet olan özgürlüğümüze, musteqilliyimize sahip çıkarak değer vererek, koruyarak, ona ihanet edenlere qarşı amansız düşman olak.

Tanrı Türk'ü ve Türk Yurtlarını Korusun!

TUTSAK DEĞİLSİN

-Azerbaycan'ın Moskoflar tarafından işgalinin 49. yılı dolayısıyla Azeri kardaşlarıma sevgilerimle-

**Ümit kaybolmadı sabır tükendi,
Şu kara yazımız niçin, niçindir?
Akan gözyaşlarım bir an dinmedi,
Marahım, gözyaşlarım sizler içindir!**

**Seni görmek için uçar gelirim,
Bak, hudut taşının arkasındayım.
Cümle çektiğini duyar, bilirim,
Kardaşım, ah bacım, amcam ve dayım!**

**Bakıp da üzülme özümde eğil,
Senin için dövünüp ah çekmekteyim
Şu kızıl Moskof'tan, soğuktan değil,
Kinimden, arımdan titremekteyim.**

**Uzat tülbindinle sil gözlerimi,
Bak gör ayrılığın, içimde yara.
Senin bahtın karadır, benden yüz kara!**

**Elde değil bak dünyamız karardı,
Nerde nur saçacak o sabahımız?
Ümit kaybolmadı, yüzler sarardı,
Dünya sağır, içte kaldı ahımız!**

**Felek kavuşturamaz ellerimizi,
Şu Moskof'u salmış kim aramıza?
Gözyaşım yanakta gör dizi dizi,
Tanrı merhem vermez şu yaramıza!**

**Ey Azerlim! Bu söz özüm sesidir,
Kanayan yaramdan çöktü şu bağır,
Vurulup düşelim toprağa bir bir
Bir yolda silkinip sen beni çağır..**

**Dolsun da çilemiz bitsin bu zulüm,
Uzat şu elini, uzat be gülüm!
Meğer kardaş sevmek zor ve günahmış,
Tanrı'dan payımız bir hazin ahmış..**

**Sen benim kardaşımsın, sevgilimsin,
Sen kalbimizdesin tutsak değilsin!
Moskof huzurunda artık eğilsin,
Sen kalbimizdesin tutsak değilsin..**

REFET KÖRÜKLÜ
ÖTÜKEN; Haziran 1969

KAZAKİSTAN'IN GELECEĞİ = GENÇLER

■ FAZILBEK MUSTANOV

Ankara Üniversitesi Yüksek Lisans Öğrencisi

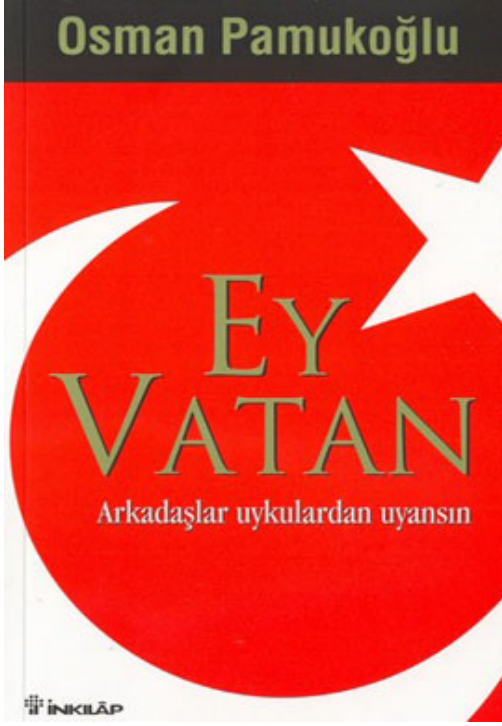
«Kazakistan Cumhuriyeti'nin gençler politikası hakkında» Kazakistan Cumhuriyeti'nin 7 Haziran 2004 tarihinde çıkmış olan 581 sayılı kanunu, Kazakistan gençlerine büyük coşku getirdi. Çünkü kanunun kabul edilmesi, gençler probleminin çözümünün hukuki temelini oluşturdu ve bu gençlik hareketinin yeni döneminin geldiğinin deliliydi. Bundan sonra da gençlerin sosyal işlere, politikaya olan ilgileri çabuk arttı. Yakında geçen Meclis seçimindeki gençlerin girişim, teşebbüsleri bunun bir ispatıdır. Bu da gençlerin siyasi şuurlarının hızla gelişmekte ve değişmekte olduğunu gösterir. Son zamanlarda aktif faaliyetler nedeniyle toplumdaki yerini belirlemiş bulunmaktadır. Gençler, problem-lerini kendileri söyleyerek devlet seviyesinde çözebilecek dereceye geldi. Bağımsızlığımıza kavuştuğumuz günden bu yana Parlamento'da kabul edilmeyen gençler kanunun birden bire kabul edilivermesinin de gençlerinin aktif çalışmalarından olduğunu somut söyleyebiliriz. Gençler bu başarıyı Kazakistan'daki bütün 105 gençler kurumunu bir yere birleştirerek Kazakistan Gençler Kongresini kurmakta elde ettiler. Kazakistan Gençler Kongresi (KGK) meşru birliği 12 Kasım 2002 tarihinde başkentimiz Astana'da 2. KGK'de kurulmuştu. 23 Aralık 2002 tarihinde kaydedildi. Ülkemizin bütün valiliklerinde ve Almatı, Astana şehirlerinde gençler kurumunun birlikleri kuruldu. KGK'nin faaliyetleri devletin gençler siyasetin düzenlemeye, gerçekleştirmeye ve devlet enstitüleri ile gençler derneklerinin ilişkilerin geliştirmeye yönelmektedir. KGK gençlerin toplumun sosyal, kültürel, siyasi, ekonomi hayatlarında aktif çalışmalarıyla katkıda bulunmasını, gençler derneklerinin birliklerini ve faaliyetlerini desteklemelerini sağlamaktır. Bununla birlikte devlet memurluğuna hazırlan-mada katkıda bulunuyorlar. Yani gençlerin devlet işlerinde çalışmalarına imkanlar sağlamaktadırlar. Yakın zamanda Kazakistan Gençler Kongresi yanından Devlet Memurları Okulunu açmak projelerini gerçekleştirecekler. Özetlediğimizde, KGK'nin amaç ve görevlerini şöyle sıralayabiliriz:

Kazakistan Cumhuriyeti'nde gençler siyasetini oluşturma ve geliştirmeyi hedefleyen bütün güçlerin çalışmalarını birleştirme ve uyumlaştırma; Devlet ile gençler ve gençler kurumları arasında irtibat mekanizmalarını oluşturma; Gençlerin temel sorunlarını çözme yollarını ve mekanizmalarını oluşturma;

Gençlerin, ülkemizdeki toplumsal, ekonomik ve kültürel hayata etken bir şekilde katılımı sağlama; Gençlerin vatanseverlik duygularını geliştirme; Gençlerin hak ve yasal çıkarlarını koruma; Yetenekli gençleri, genç aileleri, gençlerin işletme alanındaki faaliyetlerini destekleme. Bunun hepsi gençlerimizin geleceğimiz olduğundan dolayı toplumdaki gençlerin aktivitelerini geliştirerek, küreselleşme zamanında rekabete karşı dayanabilecek durumu sağlamak. Cumhurbaşkanımızın Kazakistan Gençlerinin 2. Kongresi'nde söylediği gibi “Bizim rekabete ve pragmatik asrımıza kendini daima geliştirerek, kendi kendine işler başarabilecek gençler çok gerekir”. Böyle bir gerekliliğin nedeni, yer altı ve üstü zenginliğe sahip bir ülkenin gençleri olarak gelecekteki görevlerin ağırlığından. Gençlerin böyle bir etkenleri ile kurumları daha eskiden olması gerekirdi; ama bağımsızlığın ilk yıllarında demokrasi değerleri slogan ederek kendiliğinden oluşacak diyerek zaman kaybettiğimiz gerçektir. Gençlerin toplumdaki etkenliğinin artması ilk öğrenci inşaat gruplarının kurulmasından başlamıştı. Bu öğrenci inşaat grupları gelişip, her yıl onların kurultayları düzenleniyordu. 2002 yılının yazında 160 öğrenci grupları kurulmuş. Böyle öğrenci inşaat gruplarının kurulmasının nedeni halkın başına iş geldiğindendi. Çünkü Kazakistan'da olup biten tabii afetler gençleri kayıtsız bırakmadı, bir araya topladı. Örneğin, T. RISKULOV ilçesinde olan depremde sonra ülkemizin her tarafından gençler toplanarak halka yardımda bulundu. Şimdi ülkemizde gençler politikası sosyal sorumluluk prensibi esasında kurulmuş bulunmaktadır.

Kazakistan Cumhuriyeti'nin gençler politikası kanunu, 2003-2004 ve 2009 yılları için gençler politi-kasını gerçekleştirme programı ve ondan başka da birçok bölgesel programlar kabul edildi. Kazakistan Cumhuriyeti genelinde gençlerle devlet tarafından ilgilenecek olan Kültür Bakanlığı'na bağlı Gençler Siyaseti bölümü var. Onunla birlikte bütün bölgelerde gençler komiteleri, bölümleri ile daireler türündeki mütevelli kuruluşlar çalışmaktadır. Bütün il, ilçe, şehir, bölge valiliklerinde gençler bölüm ve kurulları var. Gençler politikasının asıl amacı, gençlerin bir şahıs olarak gelişmesine, onların gençler kurumları, hareket ve etkenler çerçevesinde gelişmesine yönelik hukuki, ekonomi durumlarını düzeltmektir. Bunun gibi başarıları elde etmiş olan gençlere sahip bir ülkenin geleceğinin parlak olacağından hiç şüphem yoktur.

KİTAP TANITIMI

Kürd terörünün en üst seviyeye çıktığı 1993 yılında Türk Silahlı Kuvvetleri Güneydoğu'da savunma pozisyonundan saldırı pozisyonuna geçerken bölgede görev alan, 1993-1995 yılları arasında Hakkari Dağ ve Komando Tugayı ve Güvenlik Komutanlığı yapan, görev yaptığı 26 aylık süre içerisinde muharebeleri bizzat yöneten ve fiilen çatışmalara giren, komutası altındaki 4 bin subay, astsubay ve 55 bin askerle 3 bin metrenin üstündeki dağlarda yuvalanan çakalları inlerinde vuran, eşine zor rastlanacak bir başarı ile 5 kez "Üstün Birlik Yetiştirme Nişanı" alan, 1967 Harbiye mezunu Emekli Tümgeneral Osman Pamukoğlu'nun kaleme aldığı ikinci kitap olan "Ey Vatan", Ekim ayı içerisinde okuyucu ile buluştu.

Kitap; bir yönüyle Birinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıkmış bir milletin yeniden doğuşunu ve vatana sahip çıkma düşüncesinin milletlerin gelişimindeki önemini vurgularken, diğer yönüyle de Güneydoğu'da ateşin içinden çıkmış bir generalin Vatan, Savaş ve liderlik üzerine görüşlerini aktarıyor.

Kitabın 61. sayfasındaki Ördek Hikayesi'nden bir bölümle okuyucuları baş başa bırakıyoruz:

Tanrı ördeğe de ihtiyaç olduğunu düşünmüş ve ördekleri ördek olsun diye ördek gibi yaratmıştır. Ama ördeklerin yeryüzü serüveninde başlarına gelmedik kalmamıştır. Bunun sebebi de yine ördekgillerin bizzat kendileridir, tabiatlarıdır.

Ördek saftır. Bir ördek yavrusu kartal yuvasında bile büyüse, yine de ördektir. Halbuki o, bir yırtıcı yuvasında bulunursa, atmaca, şahin, doğan, kartal olabileceğini sanır. Çocukken de, büyükken de, yaşlıyken de o bir ördek olarak kalacaktır. Güçlü kanat, güçlü gaga, keskin göz, ona bahşedilmemiştir.....

... Ördek şaşkındır. Ördeğin şaşkınlığı dillere destandır. Bir şüphe, bir kuşku ve tehlike anında baş üstü dalıp hemen düşmanın gözünden kaybolması gerekirken, kış üstü dalmaya kalkar, bu onun korkusunu baskı altında tutamayıp paniğe kapılmasındandır. Doğru kararı hızla ve zamanında veremediğinden uzun bir süre suyun üstünde debelenir durur.

Ördek inkarcıdır. Ördeğin en büyük ördekliklerinden biri de artık dünyada yırtıcılara yer olmadığını, bundan böyle daha çok ördeğe ihtiyaç olduğunu, ördeğin daha kıymetli olduğunu söylemesidir. Bunu söyleyince bütün et yiyicilerin doğadan çekileceğini sandığından, ona ördek denmiştir. Bir ördek nasıl bilsin; toprak, su ve gök yüzünün hareket, mücadele ve eylem alanı olduğunu.

Ördek ahmaktır. Ördek için en büyük talihsizlik, onu bir ördek sürüsünün başına getirmektir. İş, sazlık ve durgun sularda sinek, küçük balık ve haşere avlamak olan ördeğe böyle bir hizmet yüklemek, güneşin bundan böyle doğudan değil batıdan doğmasını beklemek kadar andavallıktır. Sonunda kendi türlerinden kartal yapmaya çalışacak kadar doğa cahili olan şaşkın ve saf ördek sürüsünün büyük kısmının yaşamı, bir bataklık ve sazlıkta düşmanlarının pususunda sona erer....

... Doğada amaçsız bir şey yoktur. Lazım olmasalardı Tanrı onları yaratır mıydı?

TÜRK YİĞİTLERİ

■ www.turkyigitleri.com

Gazi Başbuğ MUSTAFA KEMAL ATATÜRK
(1881 / 10 KASIM 1938)

Gümrük kolcusu Ali Rıza Bey ile Zübeyde Hanım'ın oğlu olan Mustafa Kemal Atatürk, ilköğrenimine Selanik'te başlayıp, babasının ölümü (1893) üzerine annesi ve kız kardeşiyle bir süre dayısının kâhyalık yaptığı Çalı çiftliğinde (Langaza, Selanik yakını) yaşadı. Öğrenimini sürdürebilmek için yeniden Selanik'e anneannesi ve teyzesinin yanına gönderilip, askerî rüştiyeyi (1895), Manastır Askerî İdadisi'ni (1898) bitirdi. İstanbul'a gelerek Harbiye'ye girdi (1899).

Bu arada Harbiye'den tanıdığı Ali Fuat ve iki subay arkadaşıyla birlikte padişahı eleştirdikleri ve yasak kitapları okudukları gerekçesiyle tutuklanıp, Yıldız Sarayı'nda bir süre sorguya çekildiyse de, bağışlandı. Harbiye'yi kurmay yüzbaşı rütbesiyle bitirip (1905), Şam'daki 5. Ordu'ya atandı (1905 Şubatı). Şam'da tanıştığı Mustafa (Cantekin) ve Müfit (Özdeş) adlı arkadaşlarıyla birlikte, Vatan ve Hürriyet Cemiyeti'ni kurup (1906), cemiyetin Yafa, Kudüs ve Beyrut şubelerinin örgütlenmesinde rol oynadı.

Cemiyetin şubesini kurmak için Selanik'e gidip, yeniden Şam'a dönerek, Vatan ve Hürriyet Cemiyeti'nin İttihat ve Terakki ile birleşmesi (1907) ardından, Manastır'daki 3. Ordu'ya atandı. İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne girdiyse de, cemiyetin kurucularıyla pek anlaşamadı. Bu arada İttihat ve Terakki, 1786 Anayasası'nın geri getirilmesini isteyen bir bildiri yayınladı ve İstanbul hükümetinin Rumeli'ye yolladığı birliklerin İttihatçılarla birleşmesi üstüne, İkinci Meşrutiyet ilan edildi (1908). Meşrutiyetin ilanını köklü reformların izlemesi ve ordunun siyaset dışı kalması gerektiğini öne sürdüğü için İttihat ve Terakki'yle arası açılan Mustafa Kemal, Rauf (Orbay), Kâzım Karabekir, Fethi (Okyar), İsmet (İtönü), Refet (Bele), Ali Fuat (Cebesoy) gibi subaylarla muhalif bir grup oluşturdu. Bu arada Bingazi ve Trablusgarp'ta patlak veren ayaklanmaları bastırmakla görevlendirilip, görevini kan dökmeden tamamlayarak, Selanik'e döndü. 31 Mart Olayı patlak verince İstanbul'a

yürüyen Hareket Ordusu'nun (bu adı kendisi vermiştir) Yeşilköy'e kadar kurmay başkanlığını yapıp, Selanik'e dönerek, İttihat ve Terakki Büyük Kongresi'ne Trablus delegesi olarak katıldı (22 Eylül 1909). Ordunun siyaset dışı kalması gerektiği görüşünü tekrarladığı için, İttihat ve Terakki Cemiyeti tarafından tehlikeli kişi sayılmaya başlanarak, iki kez öldürülmek istenmesi üstüne bir süre siyaset etkinliklerine ara verdi. 1911'de İstanbul'da Erkânı Harbiye-i Umumiye Nezareti'nde görevlendirilip, aynı yıl başlayan Trablusgarp Savaşı'na gönüllü olarak katılarak, Tobruk ve Derne'de başarıyla savaştı; Binbaşılığa yükseltilip, ertesi yıl (1912) Balkan Savaşı başlayınca, Bolayır'daki kolorduya atandı ve Edirne'nin geri alınması harekâtına katıldı. Sofya Askerî ataşeliğine getirilip (1913), bir yıl

sonra yarbaylığa yükseldi. Birinci Dünya Savaşı başlayınca, İttihat ve Terakki hükümetinin, Almanya'nın yanında savaşa girmesinden sonra, Tekirdağ'daki 19. Tümen komutanlığına getirildi. Gelibolu yarımadasına çıkmaya başlayan İtilâf Devletleri birliklerine karşı Anafartalar, Conkbayırı ve öteki cepheelerde önemli muharebeler verdi. Hastalandığı için İstanbul'a dönüp, rütbesi albaylığa yükseltildi (1915)

1916'da Edirne'de 16. Kolordu komutanlığına, hemen ardından da livalığa yükselterek Doğu'da bir başka kolorduya atandı; Diyarbakır'da Kâzım Karabekir Paşa'yla birlikte, yeni kurulmakta olan 2. Ordu'yla Muş ve Bitlis'i düşman işgalinden kurtarıp (6-7 Ağustos 1916), ertesi yıl 2. Ordu'nun komutanlığına getirildi (18 Mart 1917), Falkenhayn komutasında kurulan Yıldırım Orduları grubu içindeki 7. Ordu komutanlığına atandıysa da, askerî stratejiyle ilişkin görüş ayrılıkları nedeniyle istifa ederek İstanbul'a döndü (1917 Ekimi) ve genel karargâh emrine alındı. Alman imparatorunun davet ettiği Veliâht Vahdettin efendiyle birlikte Almanya'ya gidip, yolculuk boyunca veliahda savaşın kaçınılmaz sonuçlarını anlattı. Vahdettin tahta çıkınca 7. Ordu komutanlığına ve padişahın fahri yaverliğine getirilip (1918), cephenin çökmesi ve Almanya'nın ateşkes

istememesi üzerine, padişaha bir telgraf çekerek, Talat Paşa hükümetinin yerine kurulan yeni hükümetin, Osmanlı devletinin müttefiklerinden ayrı bir barış antlaşması imzalamasını, elde kalan kuvvetlerin Anadolu'ya çekilerek milli direnişe geçilmesini istedi. Ahmet İzzet Paşa'nın sadrazamlığa getirilmesi ve Rauf Bey ile Fethi Bey'in de görev aldığı yeni hükümetin Mondros ateşkesini imzalamasından (30 Ekim 1918) sonra, Liman Von Sanders'in ayrılmasıyla Yıldırım Orduları grubu komutanlığına getirildi.

İngilizlerin müdahalesiyle Yıldırım Orduları grubu dağıtılınca, İtilâf Devletleri birliklerinin İstanbul'u işgal ettikleri (13 Kasım 1918) günlerde İstanbul'a dönüp, Anadolu'ya geçme olanaklarını araştırmaya başladı. İngilizlerin Samsun dolaylarındaki Rum çeteleri ile Türkler arasındaki çatışmaların önüne geçilmesini istemeleri üstüne, çok geniş yetkilerle 9. Ordu müfettişliğine atanmasıyla beklediği fırsatı bulup (o sırada Yunanlılar İzmir'e asker çıkardılar), 19 Mayıs 1919'da Samsun'a ayak bastı. İlk iş olarak askerî alanda, Anadolu ve Trakya'da ayakta kalmış birliklerle, siyasi alandaysa Müdafaayı Hukuk ve Reddi İlhak gruplarıyla ilişki kurdu; İstanbul'un kendisine verdiği görev bu grupları dağıtmak olduğu halde, aralarındaki bağları pekiştirmek ve Kuvayı Milliye adı altında kurulmakta olan silahlı halk kuvvetleriyle ilişkiye geçmek için çaba gösterdi. Havza'ya, ardından da Amasya'ya geçerek çalışmalarını sürdürdü. 3 Temmuz'da Vilayati Şarkîye Müdafaayı Hukukî Milliye Cemiyeti'nin kongresine katılmak için Erzurum'a gidip, İstanbul hükümetinin durumdan kuşkulunarak geri dönmesini bir telgrafla bildirmesiyle (7 Temmuz 1919), görevinden ve askerlikten istifa ettiğini bildirdi. 23 Temmuz-7 Ağustos arasındaki Erzurum Kongresi'nde seçilen temsilciler kurulunun başkanlığına getirildi ve alınan kararları bir bildiriyle açıkladı. Sivas Kongresi'nde (4 Eylül 1919) Erzurum Kongresi'nin kararlarının onaylanmasından sonra, istifa etmek zorunda kalan Damat Ferit hükümetinin yerine kurulan Ali Rıza Paşa hükümetinin temsilciler kuruluyla (Heyeti Temsiliye) görüşmeler yapmak için gönderdiği Salih Paşa'yla Amasya'da görüşerek (20-22 Ekim 1919), Amasya Protokollerini imzaladı. Erzurum milletvekilliğine seçildiği (7 Kasım 1919) halde, 12 Ocak'ta İstanbul'da toplanan Mebusan Meclisi'ne katılmadı.

Mustafa Kemal Paşa'nın katılmadığı bu son Osmanlı meclisi, Misak-ı Milli'yi kabul etti. (17 Şubat 1920). Bu arada Arnavut Damat Ferit yeniden sadrazamlığa getirilip, Anadolu'daki milli hareketi "isyan", bu hareketi yönetenleri de "eşkiya" diye niteleyerek, "hilafet ordusu" adı altında toplanan birlikleri Mustafa Kemal Paşa'ya bağlı kuvvetlerle savaşmak için Anadolu'ya gönderdi. Bu durum karşısında Mustafa Kemal, 23 Nisan 1920'de Ankara'da ilk Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne toplayıp, meclisin seçtiği 11 kişilik icra vekilleri heyetinin başkanlığına getirildi (24 Nisan 1920). Birinci Büyük Millet Meclisi döneminde Mustafa Kemal en çok, savaşın yönetimine ilişkin sorunlarla ilgilendi. Bir yandan düşmana karşı çarpışılırken, öte yandan Çerkez Ethem gibi hainlerin çıkardığı karışıklıklarla uğraşmak zorunda kaldı. Doğu cephesindeki savaşlar Kâzım Karabekir Paşa tarafından yürütülürken, Batı Anadolu'da verilen savaşların yönetimini Mustafa Kemal Paşa üzerine aldı. Bir yıldır İzmir ve çevresini ellerinde bulunduran Yunanlılar 22 Haziran 1920'de, Osmanlı hükümetine Müttefikler tarafından önerilen barış antlaşmasını kabul ettirmek amacıyla ileri harekâta geçmeleri üstüne, bu ilerleyişten ürken İstanbul hükümeti, 10 Ağustos 1920'de Sevr Antlaşması'nı imzaladı. Ankara hükümetinin bu antlaşmayı tanımadığını açıklamasının ardından, 10 Temmuz'da Yunanlılar saldırıya geçince, olağanüstü yetkilerle, Büyük Millet Meclisi orduları başkomutanlığına getirildi. Yunan ordusunun 23 Ağustos'ta yeniden başlattığı genel saldırıya karşı, aralıksız 22 gün 22 gece süren çetin savaşta (Sakarya Meydan Savaşı) cepheyi bizzat yönetip, Sakarya'nın doğusundaki bütün Yunan birliklerinin yok edilmesini sağladı. Sakarya Meydan Savaşı'ndan sonra Eskişehir-Kütahya-Afyon'un doğusundan geçen bir hatta güçlü biçimde mevzileşen Yunan ordusunu kesin yenilgiye uğratmayı tasarlayan Mustafa Kemal 26 Ağustos 1922 sabahı "Ordular ilk hedefiniz Akdeniz'dir ileri!" komutuyla Büyük Taarruz'u başlattı ve ilk Türk birliklerinin 9 Eylül'de İzmir'e girmeleriyle, üç buçuk yıldır işgal altındaki Türk toprağı düşmandan kurtulmuş oldu. Mustafa Kemal, Mudanya Mütarekesi'nin ve Lozan Antlaşması'nın imzalanması, İtilâf Devletleri'nin İstanbul'u boşaltmaları, Ankara'nın başkent olması ve Halk Fırkası'nın kurulmasının ardından, 29 Ekim 1923'te Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin cumhuriyeti ilan etmesiyle, cumhurbaşkanı seçildi. 26 Kasım 1934'te TBMM, özel bir yasayla, Mustafa Kemal'e "Atatürk" soyadını verdi.

10 KASIM BİLDİRİSİ

www.turan.tc

Çanakkale’de bulunmuş olan bir Alman subayı, anılarında Onu şöyle anlatıyor:

“Mustafa Kemal; henüz general değildi. Ne istediğini bilen sakın bir insandı, faaldi ve çevresini etkileyen zeki bir askerd. Her şeyi, başkalarının fikirlerini ya da yardımını beklemeden başarmasını biliyordu. Gereğince fakat öz konuşurdu. Daima doğruyu söylerdi. Ziyadesiyle sırim gibi yapısına rağmen, kuvvetli görünmüyordu. İnatçı bir enerji kaynağına sahipti ki, bu ona hem kendini, hem de birliklerini devamlı ve tam kontrol yeteneğı sağlıyordu.”

Alman subayının “inatçı enerji kaynağı” olarak adlandırdığı şey, Türk soyunun binlerce yıllık mazisinde defalarca ortaya çıkan efsanevi BOZKURT’un, hür olarak yaşamak azmi ve kararlılığıdır. Türk milletinin; büyük bir hürriyet ordusu halinde birleşip düşmanı yere serdiği o büyük mücadelenin, Türk İstiklal Savaşının başbuğı, kılavuzu, yani Bozkurtu olan Gazi Mustafa Kemal’in, Ya İstiklal Ya Ölüm sözleriyle ifade ettiği kararlılıktır.

Türk Bilge Kağan’ı “gece uyumadan, gündüz oturmadan” Türk milleti için çalışmaya sevk eden kararlılık...

Vatan şairi Namık Kemal’in, “Dönersem kahpeyim millet yolunda bir azimetten” diyerek gösterdiği kararlılık...

Türklüğün ruh babası olarak adlandırılan Milli şair Mehmet Emin Bey’in, “Ben bir Türk’üm; dinim, cinsim uludur; / Sinem, özüm ateş ile doludur” dizelerinde sözünü ettiği ateşe şekil veren kararlılık...

Mustafa Kemal Atatürk; ilk gençlik yıllarından, hayata gözlerini kapattığı ana kadar kararlı kişiliğinden hiçbir zaman taviz vermedi. Türk milletinin başının dik gezmesi için, ekonomik, siyasi ve idari her türlü esaret zincirini elleri ile parçaladı.

40 yıldır Avrupa kemiğinin ardından yol tepenler, Türk Cumhuriyeti’nin kendilerine bahşettiğı yurttaşlık hakkı ile yetinmeyerek etnik haklar talep edenler, din bezirganlığını geçim kapısı haline getirenler, kendini bilmezliğin ve saçmalığın bir sınırı olduğunu kestiremeyen kenar mahalle kabadayısı kılıklı türediler ve ihanetleri düzenin bir parçası sayan zihniyetin mensupları; Bozkurt Atatürk’le ve onun kurduğı Cumhuriyetle hesaplaşmakta kararlıysa, elbette ki Türk vatanının temiz Türk çocukları da onlarla mücadele etmekte kararlı olacaklardır.

“Muhtaç olduğumuz kudretin damarlarımızdaki asil kanda mevcut” olduğunu biliyoruz, “kan ve irfanla kurduğumuz cumhuriyetin koruyucusu olmayı cehennemler kudursa” dahi sürdüreceğiz. 10 Kasım 1938 bir ömrün sonu ise, 10 Kasım 2004 bir büyük mücadelenin başlangıcı olacaktır.

Gök Girsin, Kızıl Çıksın!